

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 175/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 175/02

Sprawy połączone od C-231/11 P do C-233/11 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA, Nuova Magrini Galileo SpA (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek projektów dotyczących rozdzielnic z izolacją gazową — Odpowiedzialność solidarna za zapłatę grzywny — Pojęcie przedsiębiorstwa — Zasady odpowiedzialności osobistej i indywidualizacji kar i sankcji — Nieograniczone prawo orzekania Sądu — Zasada ne ultra petita — Zasady proporcjonalności i równego traktowania) 2

2014/C 175/03

Sprawy połączone C-247/11 P i C-253/11 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Areva przeciwko Alstom SA, T&D Holding, dawniej Areva T&D Holding SA, Alstom Grid SAS, dawniej Areva T&D SA, Alstom Grid AG, dawniej Areva T&D AG i Komisji Europejskiej (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek projektów dotyczących rozdzielnic z izolacją gazową — Możliwość przypisania spółkom dominującym zachowania o znamionach naruszenia ich spółek zależnych — Obowiązek uzasadnienia — Odpowiedzialność solidarna za zapłatę grzywny — Pojęcie przedsiębiorstwa — Solidarność określana mianem „faktycznej” — Zasady pewności prawa oraz indywidualizacji kar i sankcji — Zasady proporcjonalności i równego traktowania) 3

2014/C 175/04	Sprawa C-616/11: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – T-Mobile Austria GmbH przeciwko Verein für Konsumenteninformation (Dyrektywa 2007/64/WE — Usługi płatnicze — Artykuł 4 pkt 23 — Pojęcie instrumentu płatniczego — Polecenia przelewu wydane w ramach bankowości internetowej i na formularzu płatności — Artykuł 52 ust. 3 — Prawo odbiorcy do pobierania od płatnika opłat za korzystanie z instrumentu płatniczego — Uprawnienie państw członkowskich do ustanowienia ogólnego zakazu — Umowa pomiędzy operatorem telefonii komórkowej a osobami prywatnymi)	4
2014/C 175/05	Sprawa C-190/12: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny – Polska) – Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Bydgoszczy (Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Artykuły 63 TFUE i 65 TFUE — Podatek dochodowy od osób prawnych — Różnica w traktowaniu pomiędzy dywidendami wypłacanymi funduszom inwestycyjnym będącymi rezydentami a dywidendami wypłacanymi funduszom inwestycyjnym niebędącymi rezydentami — Wykluczenie zwolnienia podatkowego — Nieuzasadnione ograniczenie)	5
2014/C 175/06	Sprawa C-288/12: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Węgrom (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 95/46/WE — Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych — Artykuł 28 ust. 1 — Krajowe organy nadzorcze — Niezależność — Ustawodawstwo krajowe skracające kadencję organu nadzorczego — Utworzenie nowego organu nadzorczego oraz powołanie innej osoby na stanowisko prezesa)	6
2014/C 175/07	Sprawy połączone C-293/12 i C-594/12: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 kwietnia 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez High Court of Ireland, Verfassungsgerichtshof – Irlandia, Austria) – Digital Rights Ireland Ltd przeciwko Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Justice, Equality and Law Reform, The Commissioner of the Garda Síochána, Irlandii i Attorney General (C-293/12); Kärntner Landesregierung, Michael Seitlinger, Christof Tschohl i in. (C-594/12) (Łączność elektroniczna — Dyrektywa 2006/24/WE — Ogólnie dostępne usługi łączności elektronicznej lub udostępnianie publicznych sieci łączności — Zatrzymywanie danych generowanych lub przetwarzanych w związku ze świadczeniem tych usług — Ważność — Artykuły 7, 8 i 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej)	6
2014/C 175/08	Sprawa C-435/12: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – ACI Adam BV i in. przeciwko Stichting de Thuiskopie, Stichting Onderhandeligen Thuiskopie vergoeding (Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Prawa autorskie i prawa pokrewne — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i praw pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym — Dyrektywa 2001/29/WE — Artykuł 5 ust. 2 lit. b) i art. 5 ust. 5 — Prawo do zwielokrotniania — Wyjątki i ograniczenia — Zwielokrotnianie na użytek prywatny — Legalność pochodzenia kopii — Dyrektywa 2004/48/WE — Zakres stosowania)	7
2014/C 175/09	Sprawa C-485/12: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven – Niderlandy) – Maatschap T. van Oosterom en A. van Oosterom-Boelhouwer przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie [Rolnictwo — Wspólna polityka rolna — Systemy wsparcia bezpośredniego — Rozporządzenie (WE) nr 73/2009 — Zintegrowany system zarządzania niektórymi systemami pomocy i ich kontroli — System identyfikacji działek rolnych — Warunki kwalifikowalności do pomocy — Kontrole administracyjne — Kontrole na miejscu — Rozporządzenie (WE) nr 796/2004 — Określenie powierzchni kwalifikujących się do pomocy — Teledetekcja — Fizyczna kontrola działek rolnych]	8
2014/C 175/10	Sprawa C-583/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus – Estonia) – Syntax Trading OÜ przeciwko Maksu- ja Tolliameti [Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 1383/2003 — Środki mające na celu niedopuszczenie do wprowadzania do obrotu towarów podrabianych i towarów pirackich — Artykuł 13 ust. 1 — Właściwość organów celnych w zakresie ustalenia naruszenia prawa własności intelektualnej]	9
2014/C 175/11	Sprawa C-609/12: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Ehrmann AG przeciwko Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV [Odesłanie prejudycjalne — Informowanie i ochrona konsumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Oświadczenia żywieniowe i zdrowotne dotyczące żywności — Etykietowanie i prezentacja środków spożywczych — Artykuł 10 ust. 2 — Stosowanie w czasie — Artykuł 28 ust. 5 i 6 — Środki przejściowe]	10

2014/C 175/12	Sprawa C-74/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – GSV kft przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága (Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Kody TARIC 7019 59 00 10 i 7019 59 00 90 — Rozporządzenia nakładające cło antydumpingowe na przywóz niektórych tkanin siatkowych o otwartych oczkach z włókien szklanych pochodzących z Chin — Rozbieżności pomiędzy wersjami językowymi — Obowiązek zapłaty cła antydumpingowego)	11
2014/C 175/13	Sprawa C-85/13: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 91/271/EWG — Oczyszczanie ścieków komunalnych — Artykuły 3-5 i 10 — Załącznik I, A i B)).	11
2014/C 175/14	Sprawa C-115/13: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Węgrom (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek akcyzowy od alkoholu i napojów alkoholowych — Dyrektywa 92/83/EWG — Ustalenie stawek podatku akcyzowego — Produkcja na zlecenie alkoholu etylowego w gorzelnii podlegająca stawce zerowej — Zwolnienie z podatku akcyzowego produkcji alkoholu etylowego przez osoby prywatne).	13
2014/C 175/15	Sprawa C-225/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – Ville d'Ottignies-Louvain-la-Neuve, Michel Tillieut, Willy Gregoire, Marc Lacroix przeciwko Région wallonne (Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Odpady — Dyrektywa 75/442/EWG — Artykuł 7 ust. 1 — Plan gospodarowania — Odpowiednie miejsca i urządzenia do unieszkodliwiania odpadów — Pojęcie planu gospodarowania odpadami — Dyrektywa 1999/31/WE — Artykuły 8 i 14 — Składowiska posiadające zezwolenie lub działające już w dniu transpozycji tej dyrektywy)	13
2014/C 175/16	Sprawa C-269/13 P: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Acino AG przeciwko Komisji Europejskiej [Odwołanie — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Zawieszenie wprowadzenia do obrotu pewnej partii produktów leczniczych zawierających substancję czynną Clopidogrel — Zmiany pozwoleń na dopuszczenie do obrotu — Zakaz dopuszczenia do obrotu — Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 i dyrektywa 2001/83/WE — Zasada ostrożności — Proporcjonalność — Obowiązek uzasadnienia].	14
2014/C 175/17	Sprawa C-28/13P: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 6 lutego 2014 r. – Gabi Thesing, Bloomberg Finance LP przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC) (Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Artykuł 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Niezbędna zawartość odwołania).	15
2014/C 175/18	Sprawa C-33/13: Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 6 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi – Polska) – Marcin Jagiełło przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Łodzi (Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Przepisy podatkowe — Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Prawo do odliczenia — Odmowa — Faktura wystawiona przez spółkę działającą jako firmant)	16
2014/C 175/19	Sprawy połączone C- 97/13 i C-214/13: Postanowienie Trybunału (wielka izba) z dnia 3 lutego 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunalul Sibiu, Curtea de Apel București – Rumunia) – Silvia Georgiana Câmpean przeciwko Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, Administrația Fondului pentru Mediu (C-97/13), Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Alexandria przeciwko Georgemu Ciocoiu (C-214/13) [Odesłanie prejudycjalne — Podatki wewnętrzne — Artykuł 110 TFUE — Podatek od zanieczyszczeń pobierany przy pierwszej rejestracji pojazdów samochodowych — Neutralność podatku w odniesieniu do przywożonych pojazdów samochodowych i podobnych pojazdów znajdujących się już na rynku krajowym]	16
2014/C 175/20	Sprawa C-223/13: Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 6 lutego 2014 r. – Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (UE) nr 93/2013 — Przekazanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej)	17
2014/C 175/21	Sprawa C-301/13 P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 6 lutego 2014 r. – El Corte Inglés, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) [Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Słowny znak towarowy CLUB GOURMET i CLUB DEL GOURMET — Oddalenie sprzeciwu — Regulamin postępowania przed Trybunałem — Artykuł 181 — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne].	18

2014/C 175/22	Sprawa C-372/13: Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polymeles Protodikeio Athinon – Grecja) – Warner – Lambert Company LLC i Pfizer Ellas AE przeciwko SiegerPharma Anonymi Farmakeftiki Etaireia (Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości — Pytania prejudycjalne identyczne z pytaniami, na które Trybunał udzielił już odpowiedzi — Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) — Artykuł 27 — Przedmiot mający zdolność patentową — Artykuł 70 — Ochrona istniejących przedmiotów własności intelektualnej)	18
2014/C 175/23	Słowa C-397/13 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 29 stycznia 2014 r. – Simone Gbagbo przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (Odwolanie — Termin — Wymogi formalne — Oczywista niedopuszczalność).	19
2014/C 175/24	Sprawa C-462/13: Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polymeles Protodikeio Athinon – Grecja) – Warner – Lambert Company LLC, Pfizer Ellas AE przeciwko Minerva Farmakeftiki AE [Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Pytania skierowane w trybie prejudycjalnym identyczne z pytaniami, w których przedmiocie Trybunał już orzekał — Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) — Artykuł 27 — Przedmiot mający zdolność patentową — Artykuł 70 — Ochrona istniejących przedmiotów własności intelektualnej].	20
2014/C 175/25	Sprawa C-110/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Oradea (Rumunia) w dniu 7 marca 2014 r. – Horațiu Ovidiu Costea przeciwko SC Volksbank România SA.	21
2014/C 175/26	Sprawa C-115/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Koblenz (Niemcy) w dniu 11 marca 2014 r. – RegioPost GmbH & Co. KG przeciwko Stadt Landau.	21
2014/C 175/27	Sprawa C-124/14: Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej.	22
2014/C 175/28	Sprawa C-125/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (Węgry) w dniu 18 marca 2014 r. – Iron & Smith Kft. przeciwko Unilever NV.	23
2014/C 175/29	Sprawa C-126/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 17 marca 2014 r. – Sveda UAB przeciwko Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos.	24
2014/C 175/30	Sprawa C-132/14: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej	24
2014/C 175/31	Sprawa C-133/14: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej	25
2014/C 175/32	Sprawa C-134/14: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej	26
2014/C 175/33	Sprawa C-135/14: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej	26
2014/C 175/34	Sprawa C-136/14: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej	27
2014/C 175/35	Sprawa C-146/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 28 marca 2014 r. – Direktor na Direkcija Migracija pri Ministerstvo na vytresznite raboti przeciwko Baszirowi Mochamedowi Alemu Machdiemu	28
2014/C 175/36	Sprawa C-159/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Warna (Bułgaria) w dniu 4 kwietnia 2014 r. – Koeła-N EOOD przeciwko Direktor na direkcija „Obzhalwane i danyczno-osiguritelna praktika” Warna pri Centralno upravlenie na Nacionalnata agencija za prihodite.	29

2014/C 175/37	Sprawa C-160/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varas Cíveis de Lisboa (Portugalia) w dniu 4 kwietnia 2014 r. – João Filipe Ferreira da Silva e Brito i in. przeciwko państwu portugalskiemu	30
2014/C 175/38	Sprawa C-165/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 kwietnia 2014 r. – Alfredo Rendón Marín przeciwko Administración del Estado	31
2014/C 175/39	Sprawa C-168/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso Administrativo, Sección Tercera (Hiszpania) w dniu 7 kwietnia 2014 r. – Grupo Itevelesa S.L., Applus Iteuve Technology, Certio ITV S.L. i Asistencia Técnica Industrial SAE przeciwko Oca Inspección Técnica de Vehículos SA i in.	31
2014/C 175/40	Sprawa C-169/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Castellón (Hiszpania) w dniu 7 kwietnia 2014 r. – Juan Carlos Sánchez Morcillo i María del Carmen Abril García przeciwko Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA	32
2014/C 175/41	Sprawa C-451/12: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Salamanca – Hiszpania) – Josune Esteban Garcia przeciwko Cachorros Plus CBF SCP.	33
2014/C 175/42	Sprawa C-460/12: Postanowienie prezesa ósmej izby Trybunału z dnia 7 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove – Słowacja) – SKP k. s. przeciwko Ján Bríla	33
2014/C 175/43	Sprawa C-298/13: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 31 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d’instance d’Orléans – Francja) – Facet SA, BNP Paribas Personal Finance SA przeciwko Saïda Bouchelaghem, Nathalie Cousin, Clémentine Benoni, Hili Aziz, Mohamed Zouhir, Jean Morel, Jalid Anissa, Marine Bourreau, Anthony Cartier, Patrick Rousselière, Karine Lenfant.	33
2014/C 175/44	Sprawa C-444/13: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Braşov – Rumunia) – Imre Solyom, Luiza Solyom przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Braşov.	34
Sąd		
2014/C 175/45	Sprawa T-340/09: Wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Evropaïki Dynamiki przeciwko Komisji (Zamówienia publiczne na usługi — Przetarg Urzędu Publikacji — Wsparcie w zakresie usług związanych z publikacją i komunikacją w odniesieniu do witryny internetowej CORDIS — Odrzucenie ofert jednego z oferentów i decyzja w sprawie udzielenia zamówień innym oferentom — Sklasyfikowanie oferty jednego z oferentów — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 148 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego — Oczywisty błąd w ocenie — Odpowiedzialność pozaumowna) . . .	35
2014/C 175/46	Sprawa T-623/11: Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Pico Food przeciwko OHIM – Sobieraj (MILANÓWEK CREAM FUDGE) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego MILANÓWEK CREAM FUDGE — Wcześniejsze graficzne krajowe znaki towarowe przedstawiające krowę Original Sahne Muh-Muhs HANDGESCHNITTEN HANDGEWICKELT i SAHNE TOFFEE LUXURY CREAM FUDGE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 76 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	35
2014/C 175/47	Sprawa T-144/12: Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Comsa przeciwko OHIM – COMSA (COMSA) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego COMSA — Wcześniejsza firma Comsa, SA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak używania w obrocie handlowym oznaczenia o zasięgu większym niż lokalny — Podobieństwo usług — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	36
2014/C 175/48	Sprawa T-150/12: Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Grecja przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Nieoprocentowane pożyczki, połączone z przyznaniem gwarancji państwa, udzielone przez władze greckie związkom spółdzielni rolniczych w sektorze zbożowym — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Obowiązek uzasadnienia — Korzyść — Pomoc mająca na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego)	37

2014/C 175/49	Sprawa T-288/12: Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – El du Pont de Nemours przeciwko OHIM – Zueco Ruiz (ZYTEL) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego znaku towarowego ZYTEL — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy i znak towarowy powszechnie znany w rozumieniu art. 6 bis konwencji paryskiej ZYTEL — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Naruszenie charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009]	37
2014/C 175/50	Sprawa T-386/12: Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Elite Licensing przeciwko OHIM – Aguas De Mondariz Fuente del Val (elite BY MONDARIZ) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego elite BY MONDARIZ — Wcześniejsze graficzne, wspólnotowy i międzynarodowy, znaki towarowe ELITE — Język postępowania odwoławczego — Termin — Dopuszczalność odwołania wnoszonego do izby odwoławczej — Zasada 48 ust. 2, zasada 49 ust. 1 i zasada 96 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Naruszenie renomy — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009]	38
2014/C 175/51	Sprawa T-488/12: Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – CITEB i Belgo-Metal przeciwko Parlamentowi (Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Procedura przetargowa — Roboty budowlane dotyczące remontu i rozbudowy budynku Eastman w Brukseli — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Przekazanie sprawozdania komisji przetargowej — Obowiązek uzasadnienia)	38
2014/C 175/52	Sprawa T-501/12: Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Farmaceutisk Laboratorium Ferring przeciwko OHIM – Tillotts Pharma (OCTASA) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego OCTASA — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe PENTASA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	39
2014/C 175/53	Sprawa T-502/12: Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Ferring przeciwko OHIM – Tillotts Pharma (OCTASA) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego OCTASA — Wcześniejsze słowne krajowe, zarejestrowane dla Beneluksu i międzynarodowe znaki towarowe PENTASA i OCTOSTIM — Względna podstawa odmowy rejestracji — Podobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	40
2014/C 175/54	Sprawa T-209/13: Wyrok Sądu z dnia 11 kwietnia 2014 r. – Olive Line International przeciwko OHIM (OLIVE LINE) [Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego OLIVE LINE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	40
2014/C 175/55	Sprawa T-249/13: Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – MHCS przeciwko OHIM – Ambra (DORATO) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego DORATO — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe i krajowe znaki towarowe przedstawiające etykiety na szyjkę butelki — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 50 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95]	41
2014/C 175/56	Sprawa T-293/09: Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. – CNIEL przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Ramowy program działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych — Finansowanie z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem — Cofnięcie decyzji — Umorzenie postępowania)	41
2014/C 175/57	Sprawa T-302/09: Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. – CNIPT przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Ramowy program działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych — Finansowanie z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem — Cofnięcie decyzji — Umorzenie postępowania)	42
2014/C 175/58	Sprawa T-306/09: Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. – Val’hor przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Ramowy program działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych — Finansowanie z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem — Cofnięcie decyzji — Umorzenie postępowania)	43

2014/C 175/59	Sprawa T-313/09: Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. – Onidol przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Ramowy program działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych — Finansowanie z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem — Cofnięcie decyzji — Umorzenie postępowania)	43
2014/C 175/60	Sprawa T-314/09: Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. – Intercéreales i Grossi przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Ramowy program działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych — Finansowanie z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem — Cofnięcie decyzji — Umorzenie postępowania) .	44
2014/C 175/61	Sprawa T-270/13: Postanowienie Sądu z dnia 31 marca 2014 r. – SCABO przeciwko Komisji i INEA (Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólnotowa pomoc finansowa dla projektów stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania w zakresie transeuropejskich sieci transportowych i energetycznych — Brak bezpośredniego oddziaływania — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Czynność przygotowawcza — Niedopuszczalność)	44
2014/C 175/62	Sprawa T-644/13 R: Postanowienie sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych z dnia 4 lutego 2014 r. – Serco Belgium i in. przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)	45
2014/C 175/63	Sprawa T-154/14: Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2014 r. – ANKO przeciwko Komisji	46
2014/C 175/64	Sprawa T-155/14: Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2014 r. – ANKO przeciwko Komisji	46
2014/C 175/65	Sprawa T-165/14: Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2014 r. – ANKO przeciwko Komisji i REA	47
2014/C 175/66	Sprawa T-195/15: Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2014 r. – Compagnie des gaz de pétrole Primagaz przeciwko OHIM – Reeh (PRIMA KLIMA)	48
2014/C 175/67	Sprawa T-215/14: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2014 r. – Gmina Miasto Gdynia i Port Lotniczy Gdynia Kosakowo przeciwko Komisji	48
2014/C 175/68	Sprawa T-219/14: Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2014 r.– Regione autonoma della Sardegna przeciwko Komisji	49
2014/C 175/69	Sprawa T-220/14: Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2014 r. – Saremar przeciwko Komisji	50
2014/C 175/70	Sprawa T-222/14: Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2014 r. – Deluxe Laboratories przeciwko OHIM (deluxe)	51
2014/C 175/71	Sprawa T-144/13: Postanowienie Sądu z dnia 1 kwietnia 2014 r. – Hangzhou Zhejiang University Sunny Energy Science and Technology przeciwko Komisji	52
2014/C 175/72	Sprawa T-145/13: Postanowienie Sądu z dnia 1 kwietnia 2014 r. – Ningbo Qixin Solar Electrical Appliance przeciwko Komisji	52
2014/C 175/73	Sprawa T-146/13: Postanowienie Sądu z dnia 1 kwietnia 2014 r. – Zhejiang Sunflower Light Energy Science & Technology przeciwko Komisji	52
2014/C 175/74	Postanowienie Sądu z dnia 1 kwietnia 2014 r. – Zhejiang Yuhui Solar Energy Source przeciwko Komisji (Sprawa T-147/13)	52
2014/C 175/75	Sprawa T-575/13: Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. – Lesaffre et Compagnie przeciwko OHIM – Louis Baking Company (BAKING CENTER BY TECHNOLOGIE)	53
Sąd do spraw Służby Publicznej		
2014/C 175/76	Sprawa F-14/14: Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2014 r. – ZZ przeciwko Komisji Europejskiej . .	54
2014/C 175/77	Sprawa F-16/14: Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2014 r. – ZZ przeciwko Komisji	54
2014/C 175/78	Sprawa F-20/14: Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2014 r. – ZZ przeciwko EKES	55
2014/C 175/79	Sprawa F-24/14: Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – ZZ przeciwko OHIM	55
2014/C 175/80	Sprawa F-26/14: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2014 r. – ZZ przeciwko Parlamentowi	56
2014/C 175/81	Sprawa F-30/14: Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2014 r. – ZZ przeciwko Komisji	56

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2014/C 175/01)

Ostatnia publikacja:

Dz.U. C 159 z 26.5.2014

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 151 z 19.5.2014

Dz.U. C 142 z 12.5.2014

Dz.U. C 135 z 5.5.2014

Dz.U. C 129 z 28.4.2014

Dz.U. C 112 z 14.4.2014

Dz.U. C 102 z 7.4.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA, Nuova Magrini Galileo SpA

(Sprawy połączone od C-231/11 P do C-233/11 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek projektów dotyczących rozdzielnic z izolacją gazową — Odpowiedzialność solidarna za zapłatę grzywny — Pojęcie przedsiębiorstwa — Zasady odpowiedzialności osobistej i indywidualizacji kar i sankcji — Nieograniczone prawo orzekania Sądu — Zasada ne ultra petita — Zasady proporcjonalności i równego traktowania)

(2014/C 175/02)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Antoniadis, R. Sauer i N. von Lingen, pełnomocnicy) (C-231/11 P), Siemens Transmission & Distribution Ltd (C-232/11 P), Siemens Transmission & Distribution SA, Nuova Magrini Galileo SpA (C-233/11 P) (przedstawiciele: H. Wollmann i F. Urlesberger, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA, Nuova Magrini Galileo SpA (przedstawiciele: H. Wollmann i F. Urlesberger, Rechtsanwälte), Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Antoniadis, R. Sauer i N. von Lingen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołania od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens AG Österreich i in. przeciwko Komisji mające za przedmiot tytułem żądania głównego stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. C(2006) 6762 wersja ostateczna w sprawie postępowania na mocy art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/38.899 – Rozdzielnice z izolacją gazową) oraz tytułem żądania ewentualnego obniżenie grzywny nałożonej na skarżące

Sentencja

- 1) Uchyla się pkt 2 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens Österreich i in. przeciwko Komisji, w którym stwierdzono nieważność art. 2 lit. j) i k) decyzji Komisji C(2006) 6762 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/38.899 – Rozdzielnice z izolacją gazową).
- 2) Uchyla się pkt 3 tiret pierwsze sentencji wyroku Sądu z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens Österreich i in. przeciwko Komisji.
- 3) Uchyla się pkt 3 tiret od drugiego do czwartego sentencji wyroku Sądu z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens Österreich i in. przeciwko Komisji w zakresie, w jakim określono w nim udziały skarżących w pierwszej instancji w kwotach grzywny, którymi zostały one obciążone solidarnie.

- 4) W pozostałym zakresie odwołania zostają oddalone.
- 5) Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA i Nuova Magrini Galileo SpA zostają obciążone kosztami postępowania związanymi z odwołaniem w sprawie C-231/11 P.
- 6) Siemens Transmission & Distribution Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z odwołaniem w sprawie C-232/11 P.
- 7) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania związanymi z odwołaniem w sprawie C-233/11 P.
- 8) Koszty dotyczące postępowania pierwszej instancji pozostają rozdzielone zgodnie z pkt 5–7 sentencji wyroku Sądu z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens Österreich i in. przeciwko Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 204 z 9.7.2011.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Areva przeciwko Alstom SA, T&D Holding, dawniej Areva T&D Holding SA, Alstom Grid SAS, dawniej Areva T&D SA, Alstom Grid AG, dawniej Areva T&D AG i Komisji Europejskiej

(Sprawy połączone C-247/11 P i C-253/11 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynek projektów dotyczących rozdzielnic z izolacją gazową — Możliwość przypisania spółkom dominującym zachowania o znamionach naruszenia ich spółek zależnych — Obowiązek uzasadnienia — Odpowiedzialność solidarna za zapłatę grzywny — Pojęcie przedsiębiorstwa — Solidarność określana mianem „faktycznej” — Zasady pewności prawa oraz indywidualizacji kar i sankcji — Zasady proporcjonalności i równego traktowania)

(2014/C 175/03)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Areva (przedstawiciele: adwokaci A. Schild, C. Simphal i E. Estellon) (C-247/11 P), Alstom SA, T&D Holding SA, Alstom Grid SAS i Alstom Grid AG (C-253/11 P) (przedstawiciele: adwokaci J. Derenne, A. Müller-Rappard i M. Lagrue)

Druga strona postępowania: Alstom SA, T&D Holding, dawniej Areva T&D Holding SA, Alstom Grid SAS, dawniej Areva T&D SA, Alstom Grid AG, dawniej Areva T&D AG (przedstawiciele: adwokaci J. Derenne, A. Müller-Rappard i M. Lagrue), Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka i N. von Lingen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołania od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych T-117/07 i T-121/07 Areva i in. przeciwko Komisji, którym Sąd oddalił w części skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) 6762 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/38.899) – Rozdzielnicze z izolacją gazową – Naruszenie prawa do obrony – Naruszenie obowiązku uzasadnienia – Odpowiedzialność solidarna za zapłatę grzywny – Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia

Sentencja

- 1) Uchyła się pkt 3 tiret drugie sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych T-117/07 i T-121/07 Areva i in. przeciwko Komisji.
- 2) Stwierdza się nieważność art. 2 lit. c) decyzji Komisji C(2006) 6762 wersja ostateczna z dnia 24 stycznia 2007 r. dotyczącej postępowania na mocy art. 81 [WE] i art. 53 porozumienia o EOG (sprawa COMP/F/38.899 – Rozdzielnicze z izolacją gazową).
- 3) Za naruszenia stwierdzone w art. 1 lit. b)–f) decyzji C(2006) 6762 wersja ostateczna nakłada się grzywnę w wysokości 27 795 000 EUR na spółkę Alstom SA, solidarnie ze spółką Alstom Grid SAS, oraz grzywnę w wysokości 20 400 000 EUR na spółkę Areva SA, spółkę T&D Holding SA i spółkę Alstom Grid AG solidarnie ze spółką Alstom Grid SAS.

- 4) W pozostałym zakresie odwołania zostają oddalone.
- 5) Komisja Europejska zostaje obciążona, poza własnymi kosztami dotyczącymi zarówno postępowania pierwszej instancji, jak i odwołań, jedną piątą kosztów poniesionych przez spółki Areva SA, Alstom SA, T&D Holding SA, Alstom Grid SAS i Alstom Grid AG w związku z postępowaniem pierwszej instancji i odwołaniami.
- 6) Spółki Areva SA, Alstom SA, T&D Holding SA, Alstom Grid SAS i Alstom Grid AG pokrywają cztery piąte własnych kosztów związanych z postępowaniem pierwszej instancji i odwołaniami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 211 z 16.7.2011.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – T-Mobile Austria GmbH przeciwko Verein für Konsumenteninformation

(Sprawa C-616/11) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2007/64/WE — Usługi płatnicze — Artykuł 4 pkt 23 — Pojęcie instrumentu płatniczego — Polecenia przelewu wydane w ramach bankowości internetowej i na formularzu płatności — Artykuł 52 ust. 3 — Prawo odbiorcy do pobierania od płatnika opłat za korzystanie z instrumentu płatniczego — Uprawnienie państw członkowskich do ustanowienia ogólnego zakazu — Umowa pomiędzy operatorem telefonii komórkowej a osobami prywatnymi)

(2014/C 175/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: T-Mobile Austria GmbH

Strona pozwana: Verein für Konsumenteninformation

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Oberster Gerichtshof – Wykładnia art. 4 pkt 23 i art. 52 ust. 3 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE (Dz.U. L 319, s. 1) – Zakres stosowania – Pojęcie „instrumentu płatniczego” – Przepisy krajowe przewidujące ogólny zakaz poboru opłat manipulacyjnych za korzystanie z instrumentu płatniczego – Umowa między operatorem telefonii cyfrowej a osobami prywatnymi – Zapłata na podstawie polecenia przelewu podpisanego w formacie papierowym, systemu przelewu w formacie papierowym lub systemu przelewu w formacie elektronicznym

Sentencja

- 1) Artykuł 52 ust. 3 dyrektywy 2007/64/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego zmieniającej dyrektywy 97/7/WE, 2002/65/WE, 2005/60/WE i 2006/48/WE i uchylającej dyrektywę 97/5/WE należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do korzystania z instrumentu płatniczego w ramach stosunku umownego pomiędzy operatorem telefonii komórkowej jako odbiorcą płatności i jego klientem jako płatnikiem.
- 2) Artykuł 4 pkt 23 dyrektywy 2007/64 należy interpretować w ten sposób, że zarówno procedura oparta na podpisanym własnoręcznie przez płatnika formularzu płatności zmerzejająca do wydania polecenia przelewu, jak i procedura wydania polecenia przelewu w bankowości internetowej stanowią instrumenty płatnicze w rozumieniu tego przepisu.

- 3) Artykuł 52 ust. 3 dyrektywy 2007/64 należy interpretować w ten sposób, że przyznaje on państwowym członkowskim uprawnienie do ustanowienia ogólnego zakazu pobierania przez odbiorców opłat od płatnika za korzystanie z jakiegokolwiek instrumentu płatniczego, o ile przepisy krajowe w całości biorą pod uwagę potrzebę pobudzenia konkurencji i korzystania z wydajnych instrumentów płatniczych, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

(¹) Dz.U. C 73 z 10.3.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny – Polska) – Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Bydgoszczy

(Sprawa C-190/12) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Swobodny przepływ kapitału — Artykuły 63 TFUE i 65 TFUE — Podatek dochodowy od osób prawnych — Różnica w traktowaniu pomiędzy dywidendami wypłacanymi funduszom inwestycyjnym będącymi rezydentami a dywidendami wypłacanymi funduszom inwestycyjnym niebędącymi rezydentami — Wykluczenie zwolnienia podatkowego — Nieuzasadnione ograniczenie)

(2014/C 175/05)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Emerging Markets Series of DFA Investment Trust Company

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Bydgoszczy

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy (Polska) – Wykładnia art. 63 i 65 TFUE – Swoboda przedsiębiorczości i swobodny przepływ kapitału – Przepisy podatkowe zwalniające z podatku dochodowego od osób prawnych dywidendy wypłacane funduszom inwestycyjnym mającym siedzibę na terytorium państw członkowskich, lecz wykluczające możliwość skorzystania z tego zwolnienia przez fundusze inwestycyjne mające siedzibę w państwach trzecich

Sentencja

- 1) Artykuł 63 TFUE dotyczący swobodnego przepływu kapitału znajduje zastosowanie do sytuacji, takiej jak rozpatrywana w sprawie w postępowaniu głównym, w której na mocy krajowych przepisów podatkowych ze zwolnienia podatkowego nie mogą korzystać dywidendy wypłacane przez spółki mające siedzibę w państwie członkowskim na rzecz funduszu inwestycyjnego mającego siedzibę w państwie trzecim, podczas gdy fundusze inwestycyjne mające siedzibę we wspomnianym państwie członkowskim korzystają z takiego zwolnienia.
- 2) Artykuły 63 TFUE i 65 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom podatkowym państwa członkowskiego takim jak rozpatrywane w sprawie w postępowaniu głównym, na podstawie których ze zwolnienia podatkowego nie mogą korzystać dywidendy wypłacane przez spółki mające siedzibę w tym państwie członkowskim na rzecz funduszu inwestycyjnego mającego siedzibę w państwie trzecim w zakresie, w jakim istnieje pomiędzy tym państwem członkowskim a rozpatrywanym państwem trzecim zobowiązanie umowne do wzajemnej pomocy administracyjnej, które umożliwia krajowym organom podatkowym zweryfikowanie informacji przekazanych ewentualnie przez fundusz inwestycyjny. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, w ramach sprawy w postępowaniu głównym, czy mechanizm wymiany informacji przewidziany w ramach tej współpracy rzeczywiście umożliwia polskim organom podatkowym zweryfikowanie, w stosownym wypadku, informacji dostarczonych przez fundusze inwestycyjne z siedzibą na terytorium Stanów Zjednoczonych Ameryki dotyczących warunków ich tworzenia i działania, w celu ustalenia, czy prowadzą one działalność w ramach regulacyjnych równoważnych z ramami regulacyjnymi Unii.

(¹) Dz.U. C 209 z 14.7.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Węgrom
(Sprawa C-288/12) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 95/46/WE — Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych — Artykuł 28 ust. 1 — Krajowe organy nadzorcze — Niezależność — Ustawodawstwo krajowe skracające kadencję organu nadzorczego — Utworzenie nowego organu nadzorczego oraz powołanie innej osoby na stanowisko prezesa)

(2014/C 175/06)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Talabér-Ritz i B. Martenczuk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry (przedstawiciel: M. Z. Fehér, pełnomocnik)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD) (przedstawiciele: I. Chatelier, A. Buchta, Z. Belényessy oraz H. Kranenborg, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Naruszenie dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31) – Ciężący na państwach członkowskich obowiązek zapewnienia, że za kontrolę stosowania przepisów przyjętych na podstawie dyrektywy będą odpowiedzialne jeden lub więcej organów władzy publicznej, postępujące przy wykonywaniu powierzonych im funkcji w sposób całkowicie niezależny – Przyjęcie przepisów krajowych powodujących skrócenie sześciolletniej kadencji inspektora ochrony danych – Utworzenie krajowego urzędu ochrony danych i wolności informacji – Powołanie na stanowisko prezesa tego organu, na dziewięcioletnią kadencję, osoby innej niż inspektor ochrony danych

Sentencja

- 1) Węgry uchybiły zobowiązaniom, które na nich ciąży na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych, w ten sposób, że skróciły kadencję organu nadzorczego ochrony danych osobowych.
- 2) Węgry zostają obciążone kosztami postępowania.
- 3) Europejski Inspektor Ochrony Danych (EIOD) pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 z 28.7.2012.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 kwietnia 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez High Court of Ireland, Verfassungsgerichtshof – Irlandia, Austria) – Digital Rights Ireland Ltd przeciwko Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Justice, Equality and Law Reform, The Commissioner of the Garda Síochána, Irlandii i Attorney General (C-293/12); Kärntner Landesregierung, Michael Seitlinger, Christof Tschohl i in. (C-594/12)

(Sprawy połączone C-293/12 i C-594/12) ⁽¹⁾

(Łączność elektroniczna — Dyrektywa 2006/24/WE — Ogólnie dostępne usługi łączności elektronicznej lub udostępnianie publicznych sieci łączności — Zatrzymywanie danych generowanych lub przetwarzanych w związku ze świadczeniem tych usług — Ważność — Artykuły 7, 8 i 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej)

(2014/C 175/07)

Języki postępowania: angielski i niemiecki

Sądy odsyłające

High Court of Ireland, Verfassungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Digital Rights Ireland Ltd (C-293/12), Kärntner Landesregierung, Michael Seitlinger, Christof Tschohl i in. (C-594/12)

Strona pozwana: Minister for Communications, Marine and Natural Resources, Minister for Justice, Equality and Law Reform, The Commissioner of the Garda Síochána, Irlandia i Attorney General

przy udziale: Irish Human Rights Commission

Przedmiot

(Sprawa C-293/12)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – High Court of Ireland – Wykładnia art. 3, 4 i 6 dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE (Dz.U. L 105, s. 54) – Ograniczenie praw strony skarżącej w zakresie telefonii komórkowej – Zgodność z art. 5 ust. 4 i art. 21 TFUE – Zgodność z art. 7, 8, 10 i 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

(Sprawa C-594/12)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Verfassungsgerichtshof – Ważność art. 3–9 dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE (Dz.U. L 105, s. 54) w świetle art. 7, 8 i 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Wykładnia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności jej art. 7, 8, 52 i 53, dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.U. L 281, s. 31), a także rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1) – Skarga konstytucyjna dotycząca ewentualnej niekonstytucyjności niektórych przepisów federalnej ustawy o telekomunikacji wdrażającej dyrektywę 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności

Sentencja

Stwierdza się nieważność dyrektywy 2006/24/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności oraz zmieniającej dyrektywę 2002/58/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 258 z 25.8.2012; Dz.U. C 79 z 16.3.2013

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – ACI Adam BV i in. przeciwko Stichting de ThuisKopie, Stichting Onderhandeligen ThuisKopie vergoeding

(Sprawa C-435/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Własność intelektualna — Prawa autorskie i prawa pokrewne — Harmonizacja niektórych aspektów praw autorskich i praw pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym — Dyrektywa 2001/29/WE — Artykuł 5 ust. 2 lit. b) i art. 5 ust. 5 — Prawo do zwielokrotniania — Wyjątki i ograniczenia — Zwielokrotnianie na użytek prywatny — Legalność pochodzenia kopii — Dyrektywa 2004/48/WE — Zakres stosowania)

(2014/C 175/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ACI Adam BV, Alpha International BV, AVC Nederland BV, B.A.S. Computers & Componenten BV, Despec BV, Dexion Data Media and Storage BV, Fuji Magnetics Nederland, Imation Europe BV, Maxell Benelux BV, Philips Consumer Electronics BV, Sony Benelux BV, Verbatim GmbH

Strona pozwana: Stichting de Thuiskopie, Stichting Onderhandelingen Thuiskopie vergoeding

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy – Wykładnia art. 5 ust. 2 i 5 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. L 167, s. 10) oraz art. 14 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157, s. 45) – Prawo do zwielokrotniania – Wyjątki i ograniczenia – Poszanowanie praw własności intelektualnej – Koszty postępowania – Zakres stosowania

Sentencja

- 1) Prawo Unii, a w szczególności art. 5 ust. 2 lit. b) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym w związku z art. 5 ust. 5 tego aktu, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego takiego jak omawiane w postępowaniu głównym, które nie rozróżnia sytuacji, w której źródło służące za podstawę sporządzenia kopii na użytek prywatny jest legalne, od sytuacji, w której źródło to jest nielegalne.
- 2) Dyrektywę 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje ona zastosowania do sporu takiego jak ten w postępowaniu głównym, w którym podmioty zobowiązane do zapłaty godziwej rekompensaty wnoszą do sądu odsyłającego o wydanie orzeczenia deklaratoryjnego przeciwko broniącej się przed tym wnioskiem organizacji zobowiązanej do pobierania i rozdziału tego wynagrodzenia pomiędzy podmioty praw autorskich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 22.12.2012.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez College van Beroep voor het Bedrijfsleven – Niderlandy) – Maatschap T. van Oosterom en A. van Oosterom-Boelhouwer przeciwko Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

(Sprawa C-485/12) ⁽¹⁾

[*Rolnictwo — Wspólna polityka rolna — Systemy wsparcia bezpośredniego — Rozporządzenie (WE) nr 73/2009 — Zintegrowany system zarządzania niektórymi systemami pomocy i ich kontroli — System identyfikacji działek rolnych — Warunki kwalifikowalności do pomocy — Kontrole administracyjne — Kontrole na miejscu — Rozporządzenie (WE) nr 796/2004 — Określenie powierzchni kwalifikujących się do pomocy — Teledetekcja — Fizyczna kontrola działek rolnych*]

(2014/C 175/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Maatschap T. van Oosterom en A. van Oosterom-Boelhouwer

Strona pozwana: Staatssecretaris van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – College van Beroep voor het Bedrijfsleven – Niderlandy – Wykładnia art. 32 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników (Dz.U. L 141, s. 18) – Kontrole na miejscu związane z jednorazowymi wnioskami dotyczącymi systemu jednolitej płatności obszarowej – Teledetekcja – Właściwy organ, który na podstawie zdjęć lotniczych stwierdził nieprawidłowość deklaracji rolnika dotyczącej wniosku o pomoc

Sentencja

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającym wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie wspólnej polityki rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników, zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 972/2007 z dnia 20 sierpnia 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że jeżeli automatyczne kontrole krzyżowe mające na celu zweryfikowanie kwalifikowalności do pomocy działek zadeklarowanych we wniosku rolnika o płatność jednolitą są ze względu na aktualizację systemu identyfikacji działek rolnych uzupełniane weryfikacją na podstawie nowych zdjęć lotniczych prowadzącą do stwierdzenia nieprawidłowości w deklaracji tegoż rolnika, to właściwy organ nie jest zobowiązany do przeprowadzenia inspekcji terenowej, lecz dysponuje, zgodnie z art. 24 ust. 2 tego rozporządzenia, uprawnieniami dyskrecjonalnymi w odniesieniu do środków, które w konsekwencji należy przyjąć. W szczególności organ ten nie może być zobowiązany do przeprowadzenia pomiaru na terenie danych działek, jeżeli nie ma on wątpliwości co do danych pomiarowych, które zaczerpnął z dostępnych mu zdjęć lotniczych.

(¹) Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus – Estonia) – Sintax Trading OÜ przeciwko Maksu- ja Tolliameti

(Sprawa C-583/12) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 1383/2003 — Środki mające na celu niedopuszczenie do wprowadzania do obrotu towarów podrabianych i towarów pirackich — Artykuł 13 ust. 1 — Właściwość organów celnych w zakresie ustalenia naruszenia prawa własności intelektualnej]

(2014/C 175/10)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sintax Trading OÜ

Strona pozwana: Maksu- ja Tolliameti

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Riigikohus – Wykładnia art. 13 ust. 1 i art. 17 oraz motywów pierwszego, drugiego i trzeciego rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa (Dz. U. L 196, s. 7) – Środki mające na celu niedopuszczenie do wprowadzania do obrotu towarów podrabianych i towarów pirackich – Postępowanie mające na celu ustalenie, czy doszło do naruszenia prawa własności intelektualnej – Właściwość organów celnych w zakresie ustalenia naruszenia prawa własności intelektualnej – Przysługujące organom celnym uprawnienie do wszczęcia z urzędu postępowania mającego na celu ustalenie, czy doszło do naruszenia prawa własności intelektualnej, bez konieczności wszczęcia takiego postępowania przez właściciela tego prawa

Sentencja

Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 z dnia 22 lipca 2003 r. dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on, aby organy celne wobec braku jakiegokolwiek wniosku właściciela prawa własności intelektualnej same wszczęły i prowadziły postępowanie, o którym mowa w tym przepisie, pod warunkiem że decyzje przyjęte w tej dziedzinie przez te organy mogą być przedmiotem odwołania, zapewniając ochronę praw jednostek wynikających z prawa Unii, a w szczególności z tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 23.2.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Ehrmann AG przeciwko Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV

(Sprawa C-609/12) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Informowanie i ochrona konsumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Oświadczenia żywieniowe i zdrowotne dotyczące żywności — Etykietowanie i prezentacja środków spożywczych — Artykuł 10 ust. 2 — Stosowanie w czasie — Artykuł 28 ust. 5 i 6 — Środki przejściowe]

(2014/C 175/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ehrmann AG

Strona pozwana: Zentrale zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs eV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Bundesgerichtshof – Wykładnia art. 10 ust. 1 i 2, art. 28 ust. 5, a także art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404, s. 9), zmienionego rozporządzeniem Komisji (UE) nr 116/2010 z dnia 9 lutego 2010 r. (Dz.U. L 37, s. 16) – Oświadczenia zdrowotne – Warunki szczególne – Czasowy zakres stosowania

Sentencja

Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności, zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 116/2010 z dnia 9 lutego 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że obowiązki informacyjne przewidziane w art. 10 ust. 2 tego rozporządzenia w odniesieniu do oświadczeń zdrowotnych, które nie były zakazane na podstawie art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia w związku z jego art. 28 ust. 5 i 6, obowiązywały już w 2010 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 6.4.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Węgry) – GSV kft przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

(Sprawa C-74/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólna taryfa celna — Klasyfikacja taryfowa — Nomenklatura scalona — Kody TARIC 7019 59 00 10 i 7019 59 00 90 — Rozporządzenia nakładające cło antydumpingowe na przywóz niektórych tkanin siatkowych o otwartych oczkach z włókien szklanych pochodzących z Chin — Rozbieżności pomiędzy wersjami językowymi — Obowiązek zapłaty cła antydumpingowego)

(2014/C 175/12)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GSV kft

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság – Wykładnia motywu 14 i art. 1 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 138/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. nakładającego tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych tkanin siatkowych o otwartych oczkach z włókien szklanych, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 43, s. 9) – Zwolnienie z ceł antydumpingowych przywozu tkanin z włókien szklanych, które nie odpowiadają opisowi podpozycji TARIC 7019 59 00 10, który wynika z rozporządzeń opublikowanych w języku importera – Towar, który można zaklasyfikować do rzeczony podpozycji według innych wersji językowych

Sentencja

- 1) Zintegrowana taryfa Wspólnot Europejskich ustanowiona w art. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej powinna być interpretowana w ten sposób, że jej kodem 7019 59 00 10 mogą zostać objęte towary takie jak opisane przez sąd odsyłający, które są w szczególności tkaniną z włókna szklanego o oczkach o wielkości 4 mm zarówno na długość, jak i na szerokość, o wadze przekraczającej 35 g/m², i które przeznaczone są dla sektora budowlanego.
- 2) Okoliczność, iż towar wymieniony w spornej w postępowaniu głównym deklaracji celnej, pomimo że ma cechy charakterystyczne przewidziane przez kod 7019 59 00 10 Zintegrowanej taryfy Wspólnot Europejskich i powtórzone w rozporządzeniach nakładających na niego cło antydumpingowe, nie odpowiada nazwie, która została mu nadana w tym kodzie i owych rozporządzeniach, w sposób, w jaki zostały one opublikowane w języku państwa członkowskiego pochodzenia zgłaszającego, na których to tylko wersjach opierał się ów zgłaszający, nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności jego klasyfikacji taryfowej dokonanej przez organy celne w oparciu o wszystkie inne wersje językowe tego kodu i rzeczonych rozporządzeń.

⁽¹⁾ Dz.U. C 164 z 8.6.2013.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-85/13) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 91/271/EWG — Oczyszczanie ścieków komunalnych — Artykuły 3-5 i 10 — Załącznik I, A i B)

(2014/C 175/13)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i L. Cimaglia, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, M. Russo, avvocato dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Nieustanowienie lub niepodanie do wiadomości w wyznaczonym terminie przepisów niezbędnych w celu zastosowania się do art. 3, 4, 5 i 10 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135, s. 40), zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1137/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. (Dz.U. L 311, s. 1)

Sentencja

1) Nie przyjmując przepisów niezbędnych do zapewnienia, aby:

- aglomeracje Melegnano, Mortara, Olona Nord, Olona Sud, Robecco sul Naviglio, San Giuliano Milanese Est, San Giuliano Milanese Ovest, Trezzano sul Naviglio i Vigevano (Lombardia) o równoważnej liczbie mieszkańców większej niż 10 000, odprowadzające do wód określonych jako „obszary wrażliwe” w rozumieniu art. 5 ust. 1 dyrektywy Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych zmienionej rozporządzeniem (WE) nr 1137/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2008 r. były wyposażone w system zbierania ścieków komunalnych zgodnie z art. 3 tej dyrektywy;
- w aglomeracjach Pescasseroli (Abruzja), Cormons, Gradisca d'Isonzo, Grado (Friuli-Wenecja Julijska), Broni, Calco, Casteggio, Melegnano, Mortara, Orzinuovi, Rozzano, Trezzano sul Naviglio, Valle San Martino, Vigevano (Lombardia), Pesaro, Urbino (Marchia), Alta Val Susa (Piemont), Nuoro (Sardynia), Castellammare del Golfo I, Cinisi, Terrasini (Sycylia), Courmayeur (Dolina Aosty) i Thiene (Veneto) o równoważnej liczbie mieszkańców większej niż 10 000 ścieki komunalne odprowadzane do systemów zbierania były poddawane przed odprowadzeniem wtórnemu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu, zgodnie z art. 4 dyrektywy 91/271 zmienionej rozporządzeniem nr 1137/2008;
- w aglomeracjach Pescasseroli (Abruzja), Aviano Capoluogo, Cividale del Friuli, Codroipo/Sedegliano/Flaibano, Cormons, Gradisca d'Isonzo, Grado, Latisana Capoluogo, Pordenone/Porcja/Roveredo/Cordenons, Sacile, Udine (Friuli-Wenecja Julijska), Frosinone (Lacjum), Francavilla Fontana, Trinitapoli (Pulia), Dorgali, Nuoro, ZIR Villacidro (Sardynia) e Castellammare del Golfo I, Cinisi, Partinico, Terrasini e Trappeto (Sycylia) o równoważnej liczbie mieszkańców większej niż 10 000 odprowadzających do wód określonych jako „obszary wrażliwe” w rozumieniu dyrektywy 91/271 zmienionej rozporządzeniem nr 1137/2008 ścieki komunalne odprowadzane do systemów zbierania były poddawane przed odprowadzeniem oczyszczaniu bardziej rygorystycznemu niż oczyszczanie wtórne lub inne, równie skuteczne, zgodnie z art. 5 tej samej dyrektywy;
- oczyszczalnie ścieków komunalnych budowane w celu spełnienia wymagań art. 4-7 dyrektywy 91/271/EWG zmienionej rozporządzeniem nr 1137/2008 były projektowane, budowane, eksploatowane i utrzymywane w sposób zapewniający wystarczającą wydajność w każdym lokalnych normalnych warunkach klimatycznych i aby sezonowe zmiany ładunku były brane pod uwagę przy projektowaniu oczyszczalni w aglomeracjach Pescasseroli (Abruzja), Aviano Capoluogo, Cividale del Friuli, Codroipo/Sedegliano/Flaibano, Cormons, Gradisca d'Isonzo, Grado, Latisana Capoluogo, Pordenone/Porcja/Roveredo/Cordenons, Sacile, Udine (Friuli-Wenecja Julijska), Frosinone (Lacjum), Broni, Calco, Casteggio, Melegnano, Mortara, Orzinuovi, Rozzano, Trezzano sul Naviglio, Valle San Martino, Vigevano (Lombardia), Pesaro, Urbino (Marchia), Alta Val Susa (Piemont), Francavilla Fontana, Trinitapoli (Puglia), Dorgali, Nuoro, ZIR Villacidro (Sardynia), Castellammare del Golfo I, Cinisi, Partinico, Terrasini, Trappeto (Sycylia), Courmayeur (Dolina Aosty) i Thiene (Veneto),

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3 lub art. 4 lub art. 5 dyrektywy 91/271 zmienionej rozporządzeniem nr 1137/2008.

2) Republika Włoska zostaje obciążona poniesionymi kosztami.

(¹) Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Węgrom
(Sprawa C-115/13) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek akcyzowy od alkoholu i napojów alkoholowych — Dyrektywa 92/83/EWG — Ustalenie stawek podatku akcyzowego — Produkcja na zlecenie alkoholu etylowego w gorzelnii podlegająca stawce zerowej — Zwolnienie z podatku akcyzowego produkcji alkoholu etylowego przez osoby prywatne)

(2014/C 175/14)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Barslev i A. Sipos, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Węgry (przedstawiciele: M. Z. Fehér, K. Szijjártó i K. Molnár, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Naruszenie art. 19–21 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. L 316, s. 21) w związku z art. 22 ust. 7 tej dyrektywy, a także z art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 92/84/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia stawek podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. L 316, s. 29) – Ustalenie podatku akcyzowego – Produkcja na zlecenie alkoholu etylowego w gorzelnii podlegająca stawce zerowej – Zwolnienie z podatku akcyzowego produkcji alkoholu etylowego przez osoby prywatne

Sentencja

- 1) Poprzez przyjęcie i stosowanie przepisów przewidujących, że na określonych w nich warunkach produkcja na zlecenie alkoholu etylowego w gorzelnii podlega stawce zerowej, a produkcja alkoholu etylowego przez osoby prywatne jest zwolniona z podatku akcyzowego, Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na podstawie art. 19–21 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych, zmienionej aktem dotyczącym warunków przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej, w związku z art. 22 ust. 7 tej dyrektywy oraz art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 92/84/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie zbliżenia stawek podatku akcyzowego dla alkoholu i napojów alkoholowych.
- 2) Węgry zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 4.5.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 9 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – Ville d'Ottignies-Louvain-la-Neuve, Michel Tillieut, Willy Gregoire, Marc Lacroix przeciwko Région wallonne

(Sprawa C-225/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Środowisko naturalne — Odpady — Dyrektywa 75/442/EWG — Artykuł 7 ust. 1 — Plan gospodarowania — Odpowiednie miejsca i urządzenia do unieszkodliwiania odpadów — Pojęcie planu gospodarowania odpadami — Dyrektywa 1999/31/WE — Artykuły 8 i 14 — Składowiska posiadające zezwolenie lub działające już w dniu transpozycji tej dyrektywy)

(2014/C 175/15)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ville d'Ottignies-Louvain-la-Neuve, Michel Tillieut, Willy Gregoire, Marc Lacroix

Strona pozwana: Région wallonne

Przy udziale: Shanks SA

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Conseil d'État – Wykładnia art. 7 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów (Dz.U. L 194, s. 39), a także art. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197, s. 30) – Unieszkodliwianie odpadów – Pojęcie planu gospodarowania odpadami – Przepisy krajowe niezezwalające na prowadzenie składowiska odpadów końcowych poza lokalizacjami przewidzianymi w tym planie gospodarowania odpadami – Ustanawiający odstępstwo przepis umożliwiający odnowienie, już po wejściu tego planu gospodarowania odpadami w życie, zezwoleń na prowadzenie składowisk odpadów końcowych, które zostały udzielone jeszcze przed wejściem tego planu w życie – Pojęcie planu i programu

Sentencja

Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej decyzją Komisji 96/350/WE z dnia 24 maja 1996 r., należy interpretować w taki sposób, iż krajowy przepis normatywny taki jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, który stanowi – w drodze odstępstwa od zasady, zgodnie z którą nie można zezwolić na utworzenie składowiska odpadów końcowych poza miejscami przewidzianymi w planie gospodarowania odpadami, którego sporządzenia wymaga ten przepis – że składowiska odpadów końcowych, których dotyczy zezwolenie wydane przed wejściem w życie tego planu, mogą po tej dacie być przedmiotem nowych zezwoleń dotyczących tych samych co wcześniej nieruchomości, nie stanowi „planu gospodarowania odpadami” w rozumieniu tego przepisu dyrektywy po zmianach.

Artykuł 8 dyrektywy Rady 1999/31/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. w sprawie składowania odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 2011/97/UE z dnia 5 grudnia 2011 r., nie sprzeciwia się jednak krajowemu przepisowi normatywnemu takiemu jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, który może mieć podstawę prawną w art. 14 tej dyrektywy i znajdować zastosowanie do składowisk odpadów posiadających zezwolenie lub już działających w momencie transpozycji tej dyrektywy, jeśli tylko spełnione są pozostałe warunki, o których mowa w tym art. 14, czego sprawdzenie należy z kolei do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Acino AG przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-269/13 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Zawieszenie wprowadzenia do obrotu pewnej partii produktów leczniczych zawierających substancję czynną Clopidogrel — Zmiany pozwoleń na dopuszczenie do obrotu — Zakaz dopuszczenia do obrotu — Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 i dyrektywa 2001/83/WE — Zasada ostrożności — Proporcjonalność — Obowiązek uzasadnienia]

(2014/C 175/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Acino AG (przedstawiciele: R. Buchner i E. Burk, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Šimerdová i B.-R. Killmann, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 7 marca 2013 r. w sprawie T-539/10 Acino przeciwko Komisji, w zakresie, w którym Sąd oddalił żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2010) 2203, C (2010) 2205, C (2010) 2210 i C (2010) 2218 z dnia 29 marca 2010 r. oraz decyzji Komisji C (2010) 6430, C (2010) 6432, C (2010) 6434 i C (2010) 6435 z dnia 16 września 2010 r. dotyczących zawieszenia wprowadzenia do obrotu produktów leczniczych stosowanych u ludzi zawierających substancję czynną „Clopidogrel” wytwarzaną w pewnym zakładzie, wycofania pewnych partii tych produktów leczniczych z obrotu, zmiany warunków pozwolenia na dopuszczenie do obrotu i zakazu dopuszczenia do obrotu owych produktów leczniczych – Zasada ostrożności – Proporcjonalność – Obowiązek uzasadnienia.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Acino AG zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 215 z 27.7.2013.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 6 lutego 2014 r. – Gabi Thesing, Bloomberg Finance LP przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC)

(Sprawa C-28/13P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Artykuł 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Niezbędna zawartość odwołania)

(2014/C 175/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Gabi Thesing, Bloomberg Finance LP (przedstawiciele: M. Stephens i R. Lands, solicitors, oraz T. Pitt-Payne, QC)

Druga strona postępowania: Europejski Bank Centralny (przedstawiciele: M. López Torres i S. Lambrinoc, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) z dnia 29 listopada 2012 r. w sprawie T-590/10 Gabi Thesing i Bloomberg Finance LP przeciwko Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC), w którym Sąd w części odrzucił, a w części oddalił skargę mającą na celu stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiego Banku Centralnego z dnia 21 października 2010 r. odmawiającej udzielenia wnoszącym odwołanie dostępu do dwóch dokumentów dotyczących długu publicznego i deficytu budżetowego.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Gabi Thesing i Bloomberg Finance LP zostają obciążeni kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 6.4.2013.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 6 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi – Polska) – Marcin Jagiełło przeciwko Dyrektorowi Izby Skarbowej w Łodzi

(Sprawa C-33/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Przepisy podatkowe — Podatek VAT — Szósta dyrektywa — Prawo do odliczenia — Odmowa — Faktura wystawiona przez spółkę działającą jako firmant)

(2014/C 175/18)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marcin Jagiełło

Strona pozwana: Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi – Wykładnia art. 4 ust. 1 i 2 w związku z art. 5 ust. 1 oraz art. 17 ust. 2 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145 s. 1) – Prawo do odliczenia naliczonego podatku VAT – Odmowa prawa do odliczenia podatku VAT nabywcy towarów w sytuacji, gdy sprzedawca używa firmy innej osoby – Zatajenie własnej działalności sprzedawcy – Faktura wystawiona przez inną osobę niż sprzedawca – Brak konieczności udowodnienia, że nabywca wiedział, iż transakcja wiąże się z przestępstwem lub innymi nieprawidłowościami, jakich dopuścił się sprzedawca lub podmiot z nim współdziałający

Sentencja

Szóstą dyrektywę Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku, zmienioną dyrektywą Rady 2001/115/WE z dnia 20 grudnia 2001 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona temu, aby podatnikowi odmówiono prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego z tytułu towarów otrzymanych przez niego, na tej podstawie, iż biorąc pod uwagę przestępstwa lub nieprawidłowości, jakich dopuścił się wystawca faktury dotyczącej tej dostawy, uznaje się, że nie została ona rzeczywiście dokonana przez rzeczzonego wystawcę, chyba że zostanie wykazane na podstawie obiektywnych przesłanek – bez wymagania od podatnika podejmowania czynności sprawdzających, które nie są jego zadaniem – iż podatnik ten wiedział lub powinien był wiedzieć, że wskazana dostawa wiąże się z przestępstwem w dziedzinie podatku od wartości dodanej, co ustalić powinien sąd odsyłający.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 18.5.2013.

Postanowienie Trybunału (wielka izba) z dnia 3 lutego 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunalul Sibiu, Curtea de Apel București – Rumunia) – Silvia Georgiana Câmpean przeciwko Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș, Administrația Fondului pentru Mediu (C-97/13), Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Alexandria przeciwko Georgemu Ciocoiu (C-214/13)

(Sprawy połączone C- 97/13 i C-214/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki wewnętrzne — Artykuł 110 TFUE — Podatek od zanieczyszczeń pobierany przy pierwszej rejestracji pojazdów samochodowych — Neutralność podatku w odniesieniu do przywożonych pojazdów samochodowych i podobnych pojazdów znajdujących się już na rynku krajowym]

(2014/C 175/19)

Język postępowania: rumuński

Sądy odsyłające

Tribunalul Sibiu, Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Silvia Georgiana Câmpean (sprawa C-97/13), Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Alexandria (sprawa C-214/13).

Strona pozwana: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Medias, Administrația Fondului pentru Mediu (sprawa C-97/13), George Ciocoiu (sprawa C-214/13)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Tribunalul Sibiu, Curtea de Apel București – Podatek od emitowanych zanieczyszczeń obciążający pojazdy samochodowe przy ich pierwszej rejestracji lub przy okazji pierwszego przeniesienia prawa własności – Zwolnienie pojazdów objętych wcześniejszymi podatkami – Możliwość skorzystania w przypadku tychże pojazdów z odzyskania w drodze sądowej podatków, którymi zostały objęte – Ewentualne zniechęcanie do wprowadzania do ruchu używanych pojazdów nabytych w innych państwach członkowskich – Zgodność przepisów krajowych z art. 110 TFUE.

Sentencja

Artykuł 110 TFUE należy interpretować w ten sposób, że postanowienie to stoi na przeszkodzie uregulowaniu podatkowemu, takiemu jak ustanowione w przepisach krajowych rozpatrywanych w sporach w postępowaniach głównych a następnie przez nie ograniczonemu, na podstawie którego państwo członkowskie obciąża pojazdy samochodowe podatkiem od zanieczyszczeń ukształtowanym w sposób taki, iż zniechęca on do wprowadzania do ruchu w tym państwie członkowskim, używanych pojazdów nabytych w innych państwach członkowskich, nie zniechęcając jednak do nabywania na rynku krajowym pojazdów używanych w tym samym wieku i o takim samym stopniu zużycia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 4.5.2013.
Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Postanowienie Trybunału (siódma izba) z dnia 6 lutego 2014 r. – Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-223/13) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rozporządzenie (UE) nr 93/2013 — Przekazanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej)

(2014/C 175/20)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. Bulterman i J. Langer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Clausen i P. Van Nuffel, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 93/2013 z dnia 1 lutego 2013 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 2494/95 dotyczącego zharmonizowanych wskaźników cen konsumpcyjnych w odniesieniu do ustanawiania wskaźników cen mieszkań i domów mieszkalnych zajmowanych przez właściciela (Dz.U. 33, s. 14).

Sentencja

1) Sprawa C-223/13 zostaje skierowana do Sądu Unii Europejskiej.

2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 29.6.2013

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 6 lutego 2014 r. – El Corte Inglés, SA przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa C-301/13 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) — Słowny znak towarowy CLUB GOURMET i CLUB DEL GOURMET — Oddalenie sprzeciwu — Regulamin postępowania przed Trybunałem — Artykuł 181 — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne]

(2014/C 175/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (przedstawiciele: J.L. Rivas Zurdo i E. Seijo Veiguela, abogados)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: O. Mondéjar Ortuño, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie T-571/11 El Corte Inglés przeciwko OHIM – Chez Gerard (CLUB GOURMET), w którym Sąd oddalił skargę na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 lipca 2011 r. (sprawa R 1946/2010-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy El Corte Inglés, SA a Groupe Chez Gerard Restaurants Ltd.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone i w pozostałym zakresie oddalone.
- 2) El Corte Inglés SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polymeles Protodikeio Athinon – Grecja) – Warner – Lambert Company LLC i Pfizer Ellas AE przeciwko SiegerPharma Anonymi Farmakeftiki Etaireia

(Sprawa C-372/13) ⁽¹⁾

(Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości — Pytania prejudycjalne identyczne z pytaniami, na które Trybunał udzielił już odpowiedzi — Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) — Artykuł 27 — Przedmiot mający zdolność patentową — Artykuł 70 — Ochrona istniejących przedmiotów własności intelektualnej)

(2014/C 175/22)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Polymeles Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Warner – Lambert Company LLC i Pfizer Ellas AE

Druga strona postępowania: SiegerPharma Anonymi Farmakeftiki Etaireia

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Polymeles Protodikeio Athinon – Wykładnia art. 27 i 70 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej („TRIPS”) stanowiącego załącznik do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (Dz.U. L 336, s. 214) – Rozróżnienie między dziedzinami objętymi zakresem prawa wspólnotowego a dziedzinami objętymi zakresem kompetencji państw członkowskich – Dziedzina patentów – Produkty chemiczne i farmaceutyczne

Sentencja

- 1) Artykuł 27 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, stanowiącego załącznik 1C do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), podpisanego w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r. i zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994), należy do dziedziny wspólnej polityki handlowej.
- 2) Artykuł 27 porozumienia TRIPS należy interpretować w ten sposób, że wynalazek w postaci produktu farmaceutycznego, takiego jak związek chemiczny będący składnikiem aktywnym produktu leczniczego, może – w braku odstępstw ustanowionych na podstawie art. 27 ust. 2 i 3 – stanowić przedmiot mający zdolność patentową, jeżeli spełnia on warunki określone w art. 27 ust. 1.
- 3) Patentu uzyskanego w wyniku zgłoszenia zawierającego opis wynalazku w postaci zarówno procesu wytworzenia produktu farmaceutycznego, jak i tego produktu jako takiego, który został jednak udzielony wyłącznie w odniesieniu do procesu wytworzenia, nie należy, z powodu zasad ustanowionych w art. 27 i 70 porozumienia TRIPS, uważać począwszy od dnia wejścia w życie tego porozumienia za obejmujący wynalazek w postaci tego produktu farmaceutycznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 15.3.2014.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 29 stycznia 2014 r. – Simone Gbagbo przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, Republice Wybrzeża Kości Słoniowej

(Słowa C-397/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Termin — Wymogi formalne — Oczywista niedopuszczalność)

(2014/C 175/23)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Simone Gbagbo (przedstawiciel: adwokat J.C. Tchikaya)

Pozostali uczestnicy postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i M. Chavier, pełnomocnicy), Komisja Europejska, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej (przedstawiciel: adwokat J.P. Mignard)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 25 kwietnia 2013 r. w sprawie T-119/11 Gbagbo przeciwko Radzie, w którym Sąd oddalił skargę mającą za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady 2011/18/WPZiB z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany decyzji Rady 2010/656/WPZiB przedłużającej obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 11, s. 36), a po drugie, rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 11, s. 1) w zakresie, w jakim dotyczą one wnoszącej odwołanie – Zamrożenie funduszy – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Simone Gbagbo pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Republika Wybrzeża Kości Słoniowej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013.

Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Polymeles Protodikeio Athinon – Grecja) – Warner – Lambert Company LLC, Pfizer Ellas AE przeciwko Minerva Farmakeftiki AE

(Sprawa C-462/13) ⁽¹⁾

[Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Pytania skierowane w trybie prejudycjalnym identyczne z pytaniami, w których przedmiocie Trybunał już orzekał — Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) — Artykuł 27 — Przedmiot mający zdolność patentową — Artykuł 70 — Ochrona istniejących przedmiotów własności intelektualnej]

(2014/C 175/24)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Polymeles Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Warner – Lambert Company LLC, Pfizer Ellas AE

Strona pozwana: Minerva Farmakeftiki AE

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Polymeles Protodikeio Athinon – Wykładnia art. 27 i 70 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej („TRIPS”) stanowiącego załącznik do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (Dz.U. L 336, s. 214) – Rozróżnienie między dziedzinami objętymi zakresem prawa wspólnotowego a dziedzinami objętymi zakresem kompetencji państw członkowskich – Dziedzina patentów – Produkty chemiczne i farmaceutyczne

Sentencja

- 1) Artykuł 27 Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, stanowiącego załącznik 1C do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), podpisanego w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r. i zatwierdzonego decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji porozumień będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994), należy do dziedziny wspólnej polityki handlowej.
- 2) Artykuł 27 porozumienia TRIPS należy interpretować w ten sposób, że wynalazek w postaci produktu farmaceutycznego, takiego jak związek chemiczny będący składnikiem aktywnym produktu leczniczego, może – w braku odstępstw ustanowionych na podstawie art. 27 ust. 2 i 3 – stanowić przedmiot mający zdolność patentową, jeżeli spełnia on warunki określone w art. 27 ust. 1.

- 3) Patentu uzyskanego w wyniku zgłoszenia zawierającego opis wynalazku w postaci zarówno procesu wytworzenia produktu farmaceutycznego, jak i tego produktu jako takiego, który został jednak udzielony wyłącznie w odniesieniu do procesu wytworzenia, nie należy, z powodu zasad ustanowionych w art. 27 i 70 porozumienia TRIPS, uważać począwszy od dnia wejścia w życie tego porozumienia za obejmujący wynalazek w postaci tego produktu farmaceutycznego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 15.3.2014.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Judecătoria Oradea (Rumunia) w dniu 7 marca 2014 r. – Horațiu Ovidiu Costea przeciwko SC Volksbank România SA

(Sprawa C-110/14)

(2014/C 175/25)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Judecătoria Oradea

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Horațiu Ovidiu Costea

Strona pozwana: SC Volksbank România SA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 lit. b) dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾, dotyczący definicji pojęcia konsumenta, należy interpretować w ten sposób, że wyłącza z tej definicji osobę fizyczną, która wykonuje zawód adwokata i zawiera z bankiem umowę kredytu bez określenia przeznaczenia kredytu, jeżeli w umowie tej w charakterze poręczyciela kredytu hipotecznego wskazana jest kancelaria adwokacka należąca do owej osoby fizycznej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Koblenz (Niemcy) w dniu 11 marca 2014 r. – RegioPost GmbH & Co. KG przeciwko Stadt Landau

(Sprawa C-115/14)

(2014/C 175/26)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Koblenz.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: RegioPost GmbH & Co. KG

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Stadt Landau

Przy udziale: PostCon Deutschland GmbH, Deutsche Post AG

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 56 ust. 1 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej w związku z art. 3 ust. 1 dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on przepisom prawa krajowego, które w sposób bezwzględny nakazują instytucji zamawiającej udzielać zamówień jedynie przedsiębiorcom, którzy we własnym imieniu jak i ich podwykonawców zobowiązują się na piśmie przy składaniu oferty do zapłaty ich pracownikom płacy minimalnej ustalonej przez państwo w przypadku publicznych, lecz już nie prywatnych zamówień, gdy brak jest ustawowo ustalonej powszechnie obowiązującej płacy minimalnej oraz układu zbiorowego wiążącego potencjalnego wykonawcę zamówienia oraz ewentualnych podwykonawców?

2) W przypadku odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy prawo Unii dotyczące zamówień publicznych, w szczególności dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono przepisom krajowym takim jak § 3 ust. 1 zdanie trzecie LTTG przewidującym obowiązkowe wykluczenie oferty w przypadku niezłożenia przez podmiot gospodarczy już na etapie składania oferty odrębnego oświadczenia, iż w przypadku udzielenia zamówienia zobowiązuje się do określonego działania, do którego w przypadku udzielenia zamówienia byłby zobowiązany na podstawie umowy nawet bez złożenia tego oświadczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 18, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 134, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-124/14)

(2014/C 175/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Cattabriga i M. van Beek, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie, że wykluczając względem personelu „wyższego szczebla” (to znaczy lekarzy) krajowego systemu opieki zdrowotnej prawo do wymiaru pracy wynoszącego maksymalnie średnio 48 godzin tygodniowo, a także względem wszystkich pracowników służby zdrowia w ramach tego systemu prawo do dobowego odpoczynku w wymiarze 11 nieprzerwanych godzin, nie zapewniając im przy tym odpowiedniego równoważnego odpoczynku wyrównawczego, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 3, 6 i 17 ust. 2 dyrektywy 2003/88/WE⁽¹⁾;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuły 3 i 6 dyrektywy 2003/88/WE zobowiązują państwa członkowskie do przyjęcia niezbędnych środków w celu zapewnienia, po pierwsze, że każdy pracownik jest uprawniony do minimalnego dobowego odpoczynku w wymiarze 11 nieprzerwanych godzin, w okresie 24-godzinnym, a po drugie, że przeciętny wymiar czasu pracy w okresie siedmiodniowym, łącznie z pracą w godzinach nadliczbowych, nie przekracza 48 godzin. Chociaż odstępstwa od tych przepisów nie są całkowicie wykluczone, podlegają one jednak szczególnym warunkom.

Dokonując transpozycji dyrektywy 2003/88, włoski prawodawca naruszył te przepisy wykluczając wszystkich lekarzy „wyższego szczebla” krajowego systemu opieki zdrowotnej z zakresu stosowania przepisów dotyczących maksymalnego tygodniowego średniego wymiaru czasu pracy oraz wszystkich pracowników służby zdrowia w ramach tego systemu z zakresu stosowania przepisów dotyczących dobowego odpoczynku.

W szczególności Komisja zauważa, w pierwszej kolejności, że we Włoszech wszyscy lekarze pracujący w ramach krajowego systemu opieki zdrowotnej są formalnie zaklasyfikowani jako pracownicy „wyższego szczebla” na mocy przepisów ustawodawczych i krajowych układów zbiorowych dotyczących tego systemu, nie korzystając przy tym z uprawnień związanych ze stanowiskami wyższego szczebla lub autonomii w zakresie godzin pracy. W drugiej kolejności włoskie władze nie były w stanie wykazać, że pracownicy służby zdrowia krajowego systemu opieki zdrowotnej, względem których wykluczone zostało prawo do dobowego odpoczynku w wymiarze 11 nieprzerwanych godzin korzystają jednak zaraz po zakończeniu pracy z odpowiedniego równoważnego odpoczynku wyrównawczego.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. L 299, s. 9).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék
(Węgry) w dniu 18 marca 2014 r. – Iron & Smith Kft. przeciwko Unilever NV**

(Sprawa C-125/14)

(2014/C 175/28)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Iron & Smith Kft.

Strona pozwana: Unilever NV.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wystarcza renoma istniejąca w państwie członkowskim w celu uzasadnienia renomy wspólnotowego znaku towarowego w rozumieniu art. 4 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE⁽¹⁾ z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (zwanej dalej „dyrektywą”), również w przypadku, gdy wniosek o rejestrację krajowego znaku towarowego, przeciwko któremu wniesiono taki sprzeciw na podstawie takiej renomy, został złożony w innym niż rzeczony państwie członkowskim?
- 2) Czy można stosować w ramach kryteriów terytorialnych stosowanych przy ocenie renomy wspólnotowego znaku towarowego zasady ustanowione przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w odniesieniu do rzeczywistego stosowania wspólnotowego znaku towarowego?
- 3) Czy jeżeli właściciel wcześniejszego wspólnotowego znaku towarowego wykaże renomę znaku wspólnotowego w krajach innych niż państwo członkowskie, w którym złożono wniosek o rejestrację krajową – które obejmują znaczną część terytorium Unii Europejskiej – można wymagać również od niego, niezależnie od powyższego, aby przedstawił wystarczający dowód w odniesieniu do rzeczonoego państwa członkowskiego?
- 4) W przypadku odpowiedzi przeczącej na wcześniejsze pytanie, biorąc pod uwagę szczególne cechy rynku wewnętrznego, czy może zdarzyć się, że znak towarowy używany w intensywny sposób w znaczącej części Unii Europejskiej jest nieznanym odnośnemu krajowemu konsumentowi i z tego powodu nie spełniona zostaje druga przesłanka konieczna dla istnienia powodu uniemożliwiającego rejestrację zgodnie z postanowieniem art. 4 ust. 3 dyrektywy, ponieważ brak jest niebezpieczeństwa wyrządzenia szkody renomie lub odróżniającemu charakterowi lub uzyskania bezprawnej korzyści z nich? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, jakie okoliczności powinien wykazać właściciel wspólnotowego znaku towarowego, aby została spełniona ww. przesłanka?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. L 299, s. 25).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litwa) w dniu 17 marca 2014 r. – Sveda UAB przeciwko Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

(Sprawa C-126/14)

(2014/C 175/29)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Sveda UAB

Druga strona postępowania: Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Podmiot zainteresowany: Klaipėdos apskrities valstybinė mokesčių inspekcija

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 168 dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej może być interpretowany w ten sposób, że przyznaje on podatnikowi prawo do odliczenia naliczonego podatku VAT zapłaconego w związku z wytworzeniem lub nabyciem dóbr inwestycyjnych przeznaczonych do celów prowadzenia działalności gospodarczej, takich jak dobra, o których mowa w niniejszej sprawie, które i) są bezpośrednio przeznaczone do nieodpłatnego użytku publicznego, ale ii) mogą zostać uznane za instrument służący do przyciągania odwiedzających do miejsca, w którym podatnik, w ramach swej działalności gospodarczej, zamierza dostarczać towary i usługi?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-132/14)

(2014/C 175/30)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: I. Liukkonen i L. Visaggio, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1385/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 850/98 i (WE) nr 1224/2009 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009, (UE) nr 1379/2013 i (UE) nr 1380/2013 w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej ⁽¹⁾;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski żąda stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1385/2013, które zostało przyjęte na podstawie art. 349 TFUE.

Parlament kwestionuje wybór tej podstawy prawnej dokonany przez Radę, ponieważ na art. 349 TFUE nie mogą opierać się wszystkie przyjęte środki, lecz jedynie niektóre z nich, które polegają na odstępstwie od stosowania prawa Unii na Majotcie. Tymczasem zaskarżone rozporządzenie dotyczy również dziedzin z zakresu wspólnej polityki rybołówstwa i ochrony zdrowia publicznego, przy czym środki te nie są szczególnie uzasadnione strukturalną sytuacją gospodarczą i społeczną Mayotty.

Zdaniem Parlamentu, mając na uwadze różne przedmioty regulacji, sporny akt powinien zostać zatem przyjęty na podstawie art. 43 ust. 2, art. 168 ust. 4 pkt b) i art. 349 TFUE łącznie, a nie wyłącznie na podstawie ostatniego z wskazanych artykułów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 354, s. 86.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-133/14)

(2014/C 175/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, W. Mölls, i D. Martin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności dyrektywy Rady 2013/64/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającej dyrektywy Rady 91/271/EWG i 1999/74/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2006/7/WE, 2006/25/WE i 2011/24/UE w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej ⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy skutków dyrektywy 2013/64/UE do czasu wejścia w życie nowej dyrektywy opartej na właściwej podstawie prawnej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja żąda stwierdzenia nieważności dyrektywy Rady 2013/64/UE, która została przyjęta na podstawie art. 349 TFUE.

Komisja zarzuca Radzie przyjęcie owej dyrektywy, choć Komisja proponowała przyjęcie owego aktu w oparciu o sektorowe podstawy prawne, a mianowicie art. 43 ust. 2, art. 114, art. 153 ust. 2, art. 168 i art. 192 ust. 1 TFUE.

Komisja uważa, że zgodnie z celem zaskarżonej dyrektywy, art. 349 TFUE nie może być użyty jako ważna podstawa prawna. Ów art. 349 TFUE ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy chodzi o odstąpienie od zasady zastosowania prawa pierwotnego do regionów najbardziej oddalonych, jak ustanowiono w art. 355 ust. 1 TFUE. Tymczasem, sporna dyrektywa, jedynie dostosowuje prawo wtórne bez odstępstwa od traktatów, aby zareagować na sytuację powstałą w związku ze zmianą statusu Majotty. Interpretację tę potwierdza nie tylko brzmienie art. 349 TFUE, lecz również system podstaw prawnych traktatu, a także geneza owego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 355, s. 8.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej**(Sprawa C-134/14)**

(2014/C 175/32)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, W. Mölls, i D. Martin, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie nieważności dyrektywy Rady 2013/62/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającej dyrektywę 2010/18/UE w sprawie wdrożenia zmienionego porozumienia ramowego dotyczącego urlopu rodzicielskiego zawartego przez BUSINESSSEUROPE, UEAPME, CEEP i ETUC w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej⁽¹⁾;
- utrzymanie w mocy skutków dyrektywy 2013/62/UE do czasu wejścia w życie nowej dyrektywy opartej na właściwej podstawie prawnej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja żąda stwierdzenia nieważności dyrektywy Rady 2013/62/UE, która została przyjęta na podstawie art. 349 TFUE.

Komisja zarzuca Radzie przyjęcie owej dyrektywy, choć Komisja proponowała przyjęcie owego aktu w oparciu o sektorową podstawę prawną, a mianowicie art. 155 ust. 2 TFUE.

Komisja uważa, że zgodnie z celem zaskarżonej dyrektywy, art. 349 TFUE nie może być użyty jako ważna podstawa prawna. Ów art. 349 TFUE ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy chodzi o odstępienie od zasady zastosowania prawa pierwotnego do regionów najbardziej oddalonych, jak ustanowiono w art. 355 ust. 1 TFUE. Tymczasem, sporna dyrektywa, jedynie dostosowuje prawo wtórne bez odstępstwa od traktatów, aby zareagować na sytuację powstałą w związku ze zmianą statusu Majotty. Interpretację tę potwierdza nie tylko brzmienie art. 349 TFUE, lecz również system podstaw prawnych traktatu, a także geneza owego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 353, s. 7.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej**(Sprawa C-135/14)**

(2014/C 175/33)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, W. Mölls, i D. Bianchi, pełnomocnicy)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania strony skarżącej**

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 1385/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenia Rady (WE) nr 850/98 i (WE) nr 1224/2009 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1069/2009, (UE) nr 1379/2013 i (UE) nr 1380/2013 w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej⁽¹⁾;

- utrzymanie w mocy skutków rozporządzenia 1385/2013 do czasu wejścia w życie nowego rozporządzenia opartego na właściwej podstawie prawnej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja żąda stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady 2013/64/UE, które zostało przyjęte na podstawie art. 349 TFUE.

Komisja zarzuca Radzie przyjęcie owego rozporządzenia, choć Komisja proponowała przyjęcie owego aktu w oparciu o sektorowe podstawy prawne, a mianowicie art. 43 ust. 2 i art. 168 ust. 4 lit. b) TFUE.

Komisja uważa, że zgodnie z celem zaskarżonego rozporządzenia, art. 349 TFUE nie może być użyty jako ważna podstawa prawna. Ów art. 349 TFUE ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy chodzi o odstępianie od zasady zastosowania prawa pierwotnego do regionów najbardziej oddalonych, jak ustanowiono w art. 355 ust. 1 TFUE. Tymczasem, sporne rozporządzenie, jedynie dostosowuje prawo wtórne bez odstępstwa od traktatów, aby zareagować na sytuację powstałą w związku ze zmianą statusu Majotty. Interpretację tę potwierdza nie tylko brzmienie art. 349 TFUE, lecz również system podstaw prawnych traktatu, a także geneza owego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 354, s. 86.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-136/14)

(2014/C 175/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: J. Rodrigues i L. Visaggio, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności dyrektywy Rady 2013/64/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/271/EWG i 1999/74/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2006/7/WE, 2006/25/WE i 2011/24/UE w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej ⁽¹⁾;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski żąda stwierdzenia nieważności dyrektywy Rady nr 2013/64, która została przyjęta na podstawie art. 349 TFUE.

Parlament uważa, że wybór podstawy prawnej dokonany przez Radę jest błędny, ponieważ środki stanowiące przedmiot zaskarżonej dyrektywy są objęte kompetencjami Unii w ramach różnych wspólnych polityk. Środki te powinny być zatem zostać przyjęte w oparciu o sektorowe podstawy prawne w dziedzinach ochrony środowiska, rolnictwa, polityki społecznej i zdrowia publicznego, a mianowicie art. 43 ust. 2, art. 114, art. 153 ust. 2, art. 168 i art. 192 ust. 1 TFUE, a nie na podstawie art. 349 TFUE

Zdaniem Parlamentu środki, których celem nie jest sprostanie problemom natury gospodarczej i społecznej, jakie występują w regionie najbardziej oddalonym poprzez odstępstwo od pełnego zastosowania prawa Unii w danym regionie nie mogą zostać oparte na podstawie prawnej art. 349 TFUE. W związku z tym w zakresie zastosowania owego artykułu nie mieszczą się środki, które mają jedynie na celu odroczenie zastosowania niektórych przepisów prawa Unii do regionu najbardziej oddalonego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 353, s. 8.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 28 marca 2014 r. – Direktor na Direkcija Migracija pri Ministerstvo na wytresznite raboti przeciwko Baszirowi Mochamedowi Alemu Machdiemu

(Sprawa C-146/14)

(2014/C 175/35)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Direktor na Direkcija Migracija pri Ministerstvo na wytresznite raboti

Druga strona postępowania: Baszir Mochamed Ali Machdi

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 3 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich interpretowane w związku z art. 6 i 47 karty praw podstawowych w związku z prawem do kontroli sądowej i do skutecznej [ochrony sądowej] należy interpretować w ten sposób, że:
 - a) w wypadku gdy zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego organ administracyjny w każdym miesiącu ma obowiązek dokonania kontroli środka detencyjnego, bez wyraźnego obowiązku wydania decyzji administracyjnej, oraz jest z urzędu zobowiązany do przedstawienia sądowi wykazu obywateli państw trzecich, w odniesieniu do których stosuje się środek detencyjny przez okres przekraczający ustawowo określony maksymalny okres stosowania pierwotnego środka detencyjnego z powodu występowania przeszkód uniemożliwiających wydalenie, organ administracji ma, z chwilą upływu okresu określonego w indywidualnej decyzji o zastosowaniu pierwotnego środka detencyjnego, obowiązek wydania wyraźnej decyzji po przeprowadzeniu kontroli środka detencyjnego z punktu widzenia przewidzianych w prawie Unii podstaw przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, czy też ma obowiązek zwolnienia osoby?
 - b) w wypadku gdy zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego sąd ma kompetencję do wydania, po upływie przewidzianego w prawie krajowym maksymalnego okresu stosowania pierwotnego środka detencyjnego w celu wydalenia, postanowienia o przedłużeniu okresu stosowania środka detencyjnego, o jego zamianie na łagodniejszy środek lub o zwolnieniu obywatela państwa trzeciego, w okolicznościach postępowania głównego sąd musi dokonać kontroli zgodności z prawem decyzji wydanej po przeprowadzeniu kontroli środka detencyjnego, zawierającej prawne i faktyczne podstawy konieczności przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego i długość owego okresu, orzekając co do istoty w kwestii przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, jego zamiany lub zwolnienia osoby?
 - c) w wypadku gdy owa decyzja zawiera wyłącznie przyczyny uniemożliwiające wykonanie decyzji o wydaleniu obywatela państwa trzeciego, przepisy te pozwalają sądowi, dokonującemu kontroli zgodności z prawem decyzji wydawanej po przeprowadzeniu kontroli środka detencyjnego z punktu widzenia przewidzianych w prawie Unii podstaw przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, na rozstrzygnięcie – wyłącznie na podstawie faktów podniesionych przez organ administracji i dowodów przedstawionych przez ten organ oraz zarzutów i faktów podniesionych przez obywatela państwa trzeciego – co do istoty w kwestii przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, jego zamiany lub zwolnienia osoby?

- 2) Czy art. 15 ust. 1 i 6 dyrektywy 2008/115 należy – w okolicznościach postępowania głównego – interpretować w ten sposób, że przewidziana w prawie krajowym samodzielna podstawa przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, zgodnie z którą „osoba nie posiada żadnych dokumentów tożsamości”, jest dopuszczalna w świetle prawa Unii jako objęta zakresem dwóch hipotez sformułowanych w art. 15 ust. 6 dyrektywy, w wypadku gdy w prawie krajowym państwa członkowskiego na podstawie wskazanej okoliczności można uznać, że istnieje uzasadnione przypuszczenie, iż ta sama osoba spróbuje uchylić się od wykonania decyzji o wykonaniu wydalenia, co z kolei oznacza występowanie ryzyka ucieczki w rozumieniu prawa tego państwa członkowskiego?
- 3) Czy art. 15 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 15 ust. 6 dyrektywy 2008/115 w związku z motywami 2 i 13 preambuły tej dyrektywy dotyczącymi poszanowania praw podstawowych i godności obywateli państw trzecich oraz stosowania zasady proporcjonalności należy – w okolicznościach postępowania głównego – interpretować w ten sposób, że dopuszczają one sformułowanie wniosku o występowaniu uzasadnionego ryzyka ucieczki na podstawie okoliczności, że osoba nie posiada żadnych dokumentów tożsamości, nielegalnie przekroczyła granicę państwa i oświadcza, że nie chce powracać do swojego państwa pochodzenia, pomimo że wcześniej wypełniła deklarację dobrowolnego powrotu do swojego państwa i udzieliła prawdziwych informacji na temat swojej tożsamości, które to okoliczności są objęte zakresem pojęcia „ryzyka ucieczki” adresata decyzji nakazującej powrót w rozumieniu dyrektywy, zdefiniowanego w prawie krajowym jako sformułowane na podstawie okoliczności faktycznych uzasadnione przypuszczenie, że ta sama osoba spróbuje uchylić się od wykonania decyzji nakazującej powrót?
- 4) Czy art. 15 ust. 1 lit. a) i b) oraz art. 15 ust. 4 i 6 dyrektywy 2008/115 w związku z motywami 2 i 13 preambuły tej dyrektywy dotyczącymi poszanowania praw podstawowych i godności obywateli państw trzecich oraz stosowania zasady proporcjonalności należy w okolicznościach postępowania głównego interpretować w ten sposób, że:
- a) obywatel państwa trzeciego nie współpracuje przy przygotowaniu wykonania decyzji nakazującej powrót do jego państwa pochodzenia, w wypadku gdy ustnie oświadcza w obecności pracownika przedstawicielstwa dyplomatycznego tego państwa, że nie chce powrócić do swojego państwa pochodzenia, mimo że wcześniej wypełnił deklarację dobrowolnego powrotu i udzielił prawdziwych informacji na temat swojej tożsamości oraz zaistniało opóźnienie w uzyskiwaniu dokumentów od państwa trzeciego i istnieje rozsądna perspektywa wykonania decyzji nakazującej powrót, gdy w tych okolicznościach przedstawicielstwo dyplomatyczne tego państwa, mimo że potwierdziło tożsamość osoby, nie wydaje dokumentu podróży niezbędnego do powrotu tej osoby do jej państwa pochodzenia?
- b) w wypadku ewentualnego zwolnienia z powodu braku rozsądnej perspektywy wykonania decyzji o wykonaniu wydalenia obywatela państwa trzeciego, który nie posiada żadnych dokumentów tożsamości, nielegalnie przekroczył granicę państwową i oświadcza, że nie chce powrócić do swojego państwa pochodzenia, gdy w tych okolicznościach przedstawicielstwo dyplomatyczne tego państwa, mimo że potwierdziło tożsamość osoby, nie wydaje dokumentu podróży niezbędnego do powrotu tej osoby do jej państwa pochodzenia, należy uznać, że państwo członkowskie jest zobowiązane do wydania tymczasowego dokumentu potwierdzającego tożsamość tego obywatela państwa trzeciego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 348, s. 98.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Warna (Bułgaria) w dniu 4 kwietnia 2014 r. – Koela-N EOOD przeciwko Direktor na direkcija „Obzawlwane i danyczno-osiguritelna praktika” Warna pri Centralno upravlenie na Nacionalnata agencija za prihodite

(Sprawa C-159/14)

(2014/C 175/36)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Koela-N EOOD

Strona pozwana: Direktor na direkcija „Obzafwane i danycno-osiguritelna praktika” Warna pri Centraľno upravljenje na Nacionalnata agencija za приходite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 14 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że prawo do rozporządzania rzeczą jak właściciel obejmuje także prawo zlecenia przewoźnikowi dostawy towarów osobie trzeciej, innej niż odbiorca wskazany na fakturze, i w tym rozumieniu sam odbiór towarów przez tę osobę trzecią stanowi dowód tego, że poprzednie dostawy towarów zostały dokonane?
- 2) Czy art. 14 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że brak faktycznego władztwa nad towarami przysługującego bezpośredniemu dostawcy oznacza niespełnienie przewidzianych w dyrektywie 2006/112 przesłanek istnienia dostawy towarów, niezależnie od faktu odbioru towarów przez kupującego?
- 3) Czy fakt nieokazania pomocy organom podatkowym przez poprzednich dostawców w łańcuchu dostaw oraz brak przeładunku towarów stanowią obiektywne dane, na podstawie których należy ustalić, że podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć, że transakcja, na której opiera prawo do odliczenia, stanowi element oszustwa podatkowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Varas Cíveis de Lisboa (Portugalia) w dniu 4 kwietnia 2014 r. – João Filipe Ferreira da Silva e Brito i in. przeciwko państwu portugalskiemu

(Sprawa C-160/14)

(2014/C 175/37)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Varas Cíveis de Lisboa.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: João Filipe Ferreira da Silva e Brito i in..

Strona pozwana: Państwo portugalskie.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów ⁽¹⁾, a w szczególności jej art. 1 ust. 1, powinna być interpretowana w ten sposób, że pojęcie „przejęcie przedsiębiorstwa” obejmuje sytuację, w której spółka działająca na rynku lotów czarterowych zostaje rozwiązana w wyniku decyzji jej większościowego akcjonariusza, który jest sam spółką czynnie działającą w sektorze lotnictwa, i w ramach likwidacji, spółka dominująca:
 - i) wstępuje w sytuację rozwiązanej spółki w umowach wynajmu samolotów i obowiązujących umowach o loty czarterowe zawartych z agencjami turystycznymi;
 - ii) prowadzi działalność wcześniej prowadzoną przez rozwiązaną spółkę;

- iii) ponownie przyjmuje pracowników wcześniej zatrudnionych w rozwiązanej spółce i powierza im identyczne zadania;
- iv) otrzymuje niewielkie wyposażenie rozwiązanej spółki?
- 2) Czy art. 267 (dotychczasowy art. 234) powinien być interpretowany w ten sposób, że Supremo Tribunal de Justicia wobec okoliczności faktycznych opisanych powyżej, a także wobec faktu, że sady krajowe niższej instancji, które rozpatrywały sprawę, wydały sprzeczne orzeczenia, ma obowiązek wystąpienia z odesłaniem prejudycjalnym do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, przedstawiając pytanie dotyczące prawidłowej wykładni pojęcia „przejęcia przedsiębiorstwa” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE?
- 3) Czy prawo wspólnotowe, a w szczególności zasady sformułowane przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w wyroku w sprawie Köbler⁽²⁾ dotyczące odpowiedzialności państwa za szkody wyrządzone jednostkom w związku z naruszeniem prawa wspólnotowego dokonanego przez sąd krajowy orzekający w ostatniej instancji, sprzeciwia się zastosowaniu przepisu krajowego, który wymaga jako podstawy wystąpienia z pozwem o odszkodowanie przeciwko państwu wcześniejszego uchylecia tego wyrządzającego szkodę orzeczenia?

⁽¹⁾ Dz.U. L 82, s. 16.

⁽²⁾ C-224/01, EU: C:2003:513.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 kwietnia 2014 r. – Alfredo Rendón Marín przeciwko Administración del Estado

(Sprawa C-165/14)

(2014/C 175/38)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alfredo Rendón Marín

Strona pozwana: Administración del Estado

Pytanie prejudycjalne

Czy jest zgodne z art. 20 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w wykładni przyjętej w wyrokach z dnia 19 października 2004 r. (sprawa C-200/02)⁽¹⁾ i dnia 8 marca 2011 r. (sprawa C-34/09)⁽²⁾ uregulowanie krajowe wyłączające możliwość udzielenia zezwolenia na pobyt rodzicowi małoletniego obywatela Unii Europejskiej pozostającemu na jego utrzymaniu w przypadku wcześniejszej karalności tego wnioskodawcy w kraju złożenia wniosku, choć wiąże się to z wydaleniem z terytorium Unii tego małoletniego, gdyż musi on przebywać ze swym rodzicem?

⁽¹⁾ EU:C:2004:639

⁽²⁾ EU:C:2011:124

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso Administrativo, Sección Tercera (Hiszpania) w dniu 7 kwietnia 2014 r. – Grupo Itevelesa S.L., Applus Iteuve Technology, Certio ITV S.L. i Asistencia Técnica Industrial SAE przeciwko Oca Inspección Técnica de Vehículos SA i in.

(Sprawa C-168/14)

(2014/C 175/39)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo, Sala de lo Contencioso Administrativo, Sección Tercera.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Grupo Itevelesa S.L., Applus Iteuve Technology, Certio ITV S.L. i Asistencia Técnica Industrial SAE.

Strona pozwana: Oca Inspección Técnica de Vehículos SA i Generalidad de Cataluña

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy artykuł 2 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2006/123/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym wyłącza z zakresu zastosowania rzeczony dyrektywy czynności kontroli technicznej pojazdów (ITV), jeżeli są dokonywane zgodnie z przepisami krajowymi przez prywatne podmioty prawne pod nadzorem administracji danego państwa członkowskiego?
- 2) Jeżeli odpowiedź na wcześniejsze pytanie będzie przecząca (to znaczy, jeżeli czynności kontroli technicznej pojazdów objęte są zasadniczo zakresem dyrektywy 2006/123/WE, to czy można stosować przyczynę wyłączenia przewidzianą w art. 2 ust. 2 lit. i) rzeczony dyrektywy z tego względu, że podmioty prywatne świadczące usługę muszą być upoważnione, tytułem środka ostrożności, do zarządzenia unieruchomienia pojazdów, które posiadają takie braki dotyczące bezpieczeństwa, że ich ruch wiązałby się z nieodzownym niebezpieczeństwem?
- 3) Jeżeli dyrektywa 2006/123/WE ma zastosowanie do czynności kontroli technicznej pojazdów, to czy jej wykładnia w związku z art. 2 dyrektywy 2009/40/WE Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/40/WE⁽²⁾ z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie badań zdatności do ruchu drogowego pojazdów silnikowych i ich przyczep (lub w związku z analogicznym przepisem poprzedniej dyrektywy 96/96/WE), pozwala na to, aby w każdym przypadku uzależnić owe czynności od uprzedniego zezwolenia administracyjnego? Czy na odpowiedź mają wpływ twierdzenia zawarte w pkt 26 wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 22 października 2009 r. (sprawa C-438/08)⁽³⁾?
- 4) Czy zgodny z art. 10 i 14 dyrektywy 2006/123/WE, a na wypadek gdyby dyrektywa ta nie miała zastosowania, z art. 43 traktatu WE (obecnym art. 49 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej), jest przepis krajowy, który uzależnia liczbę zezwoleń dla placówek kontroli technicznej pojazdów od treści planu terytorialnego, na którym, wśród powodów uzasadniających ograniczenie liczbowe, znajdują się zagwarantowanie odpowiedniego pokrycia terytorialnego, zapewnienie jakości usługi i promocja konkurencji pomiędzy podmiotami, włączając w tym elementy programowania gospodarczego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 376, s. 36.

⁽²⁾ Dz.U. L 141, s. 12.

⁽³⁾ EU:C:2009:651

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Castellón (Hiszpania) w dniu 7 kwietnia 2014 r. – Juan Carlos Sánchez Morcillo i María del Carmen Abril García przeciwko Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA

(Sprawa C-169/14)

(2014/C 175/40)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Provincial de Castellón.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Juan Carlos Sánchez Morcillo i María del Carmen Abril García.

Strona pozwana: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, SA.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sprzeczny z art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13/EWG⁽¹⁾, który nakłada na państwa członkowskie obowiązek czuwania nad tym, aby w interesie konsumentów istniały właściwe i skuteczne środki służące zaprzestaniu stosowania nieuczciwych warunków w umowach zawieranych pomiędzy podmiotami gospodarczymi a konsumentami, jest przepis proceduralny, taki jak art. 695 ust. 4 Ley de Enjuiciamiento Civil (hiszpańskiej ustawy o postępowaniu cywilnym), który regulując środek zaskarżenia postanowienia rozstrzygającego o sprzeciwie w postępowaniu egzekucyjnym z dóbr obciążonych hipoteką lub zastawem, zezwala na wniesienie odwołania jedynie od postanowienia, które umarza postępowanie lub orzeka o niestosowaniu nieuczciwego warunku i wyłącza odwołanie w pozostałych przypadkach, czego bezpośrednią konsekwencją jest to, że podczas gdy wierzyciel egzekucyjny może odwołać się w przypadku uznania sprzeciwu dłużnika egzekucyjnego i umorzenia postępowania lub gdy orzeczone zostanie niestosowanie nieuczciwego warunku, to dłużnik egzekucyjny będący konsumentem nie może wnieść takiego odwołania w przypadku oddalenia sprzeciwu?

- 2) Czy w ramach stosowania prawa Unii Europejskiej dotyczącego ochrony konsumentów zawartego w dyrektywie 93/13/EWG jest zgodny z zasadami prawa do skutecznego środka prawnego i do sprawiedliwego procesu oraz równości broni ustanowionymi w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽²⁾ jest przepis prawa krajowego, taki jak art. 695 ust. 4 Ley de Enjuiciamiento Civil, który regulując środek zaskarżenia postanowienia rozstrzygającego o sprzeciwie w postępowaniu egzekucyjnym z dóbr obciążonych hipoteką lub zastawem, zezwala na wniesienie odwołania jedynie od postanowienia, które umarza postępowanie lub orzeka o niestosowaniu nieuczciwego warunku i wyłącza odwołanie w pozostałych przypadkach, czego bezpośrednią konsekwencją jest to, że podczas gdy wierzyciel egzekucyjny może odwołać się w przypadku uznania sprzeciwu dłużnika egzekucyjnego i umorzenia postępowania lub gdy orzeczone zostanie niestosowanie nieuczciwego warunku, to dłużnik egzekucyjny nie może wnieść takiego odwołania w przypadku oddalenia sprzeciwu?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich Dz.U. L 95, s. 29.

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Provincial de Salamanca – Hiszpania) – Josune Esteban Garcia przeciwko Cachorros Plus CBF SCP

(Sprawa C-451/12) ⁽¹⁾

(2014/C 175/41)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 399 z 22.12.2012.

Postanowienie prezesa ósmej izby Trybunału z dnia 7 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove – Słowacja) – SKP k.s. przeciwko Ján Bríla

(Sprawa C-460/12) ⁽¹⁾

(2014/C 175/42)

Język postępowania: słowacki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 16.2.2013.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 31 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance d'Orléans – Francja) – Facet SA, BNP Paribas Personal Finance SA przeciwko Saïda Bouchelaghem, Nathalie Cousin, Clémentine Benoni, Hili Aziz, Mohamed Zouhir, Jean Morel, Jalid Anissa, Marine Bourreau, Anthony Cartier, Patrick Rousselière, Karine Lenfant

(Sprawa C-298/13) ⁽¹⁾

(2014/C 175/43)

Język postępowania: francuski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 215 z 27.7.2013.

**Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 16 stycznia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie
prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Braşov – Rumunia) – Imre Solyom, Luiza Solyom
przeciwko Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Braşov**

(Sprawa C-444/13) ⁽¹⁾

(2014/C 175/44)

Język postępowania: rumuński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 325 z 9.11.2013.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2014 r. – Evropaiki Dynamiki przeciwko Komisji

(Sprawa T-340/09) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na usługi — Przetarg Urzędu Publikacji — Wsparcie w zakresie usług związanych z publikacją i komunikacją w odniesieniu do witryny internetowej CORDIS — Odrzucenie ofert jednego z oferentów i decyzja w sprawie udzielenia zamówień innym oferentom — Sklasyfikowanie oferty jednego z oferentów — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 148 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego — Oczwisty błąd w ocenie — Odpowiedzialność pozaumowna)

(2014/C 175/45)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: adwokaci N. Korogiannakis i M. Dermitzakis)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo S. Delaude i N. Bambara, następnie S. Delaude, pełnomocnicy, wspierani przez adwokata C. Erkelens)

Przedmiot

Po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, doręczonej skarżącej pismem z dnia 9 czerwca 2009 r., w sprawie odrzucenia ofert skarżącej złożonych w odpowiedzi na ogłoszenie o zamówieniu w przetargu nr 10 017 „CORDIS” część B „usługi redakcyjne i wydawnicze” i część C „świadczenie nowych usług informacji cyfrowej”, oraz wyboru oferty skarżącej złożonej w odpowiedzi na ogłoszenie o zamówieniu w tym przetargu, część E „usługi rozpowszechniania” na trzecim miejscu, a po drugie, żądanie odszkodowania.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE pokrywa 90% własnych kosztów i 90% kosztów poniesionych przez Komisję Europejską, a Komisja Europejska pokrywa 10% własnych kosztów i 10% kosztów poniesionych przez Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis.

⁽¹⁾ Dz.U. C 267 z 7.7.2009.

Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Pico Food przeciwko OHIM – Sobieraj (MILANÓWEK CREAM FUDGE)

(Sprawa T-623/11) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego MILANÓWEK CREAM FUDGE — Wcześniejsze graficzne krajowe znaki towarowe przedstawiające krowę Original Sahne Muh-Muhs HANDGESCHNITTEN HANDGEWICKELT i SAHNE TOFFEE LUXURY CREAM FUDGE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 76 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 175/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pico Food GmbH (Tamm, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat M. Douglas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: M. Vuijst i P. Geroulakos, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Bogumił Sobieraj (Milanówek, Polska) (przedstawiciel: adwokat O. Bischof)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 września 2011 r. (sprawa R 553/2010-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Pico Food GmbH a Bogumiłem Sobierajem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Pico Food GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 4.2.2012.

Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Comsa przeciwko OHIM – COMSA (COMSA)

(Sprawa T-144/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego COMSA — Wcześniejsza firma Comsa, SA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak używania w obrocie handlowym oznaczenia o zasięgu większym niż lokalny — Podobieństwo usług — Artykuł 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 175/47)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Comsa, SA (Barcelona, Hiszpański) (przedstawiciele: początkowo adwokat M. Aznar Alonso, następnie adwokat A. Gómez López)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Constructora de obras municipales, SA (COMSA) (Madryt, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 stycznia 2012 r. (sprawy połączone R 518/2011-2 i R 795/2011-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Comsa, SA a Constructora de obras municipales, SA (COMSA).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 10 stycznia 2012 r. (sprawy połączone R 518/2011-2 i R 795/2011-2) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Comsa, SA a Constructora de obras municipales, SA (COMSA) w zakresie, w jakim uchylono w niej decyzję Wydziału Sprzeciwów w odniesieniu do usług należących do klasy 42 i dopuszczono rejestrację zgłoszonego znaku towarowego dla tychże usług.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Comsa pokrywa własne koszty oraz trzy czwarte kosztów poniesionych przez OHIM. OHIM pokrywa jedną czwartą swoich kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 30.6.2012.

Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Grecja przeciwko Komisji(Sprawa T-150/12) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Nieoprocentowane pożyczki, połączone z przyznaniem gwarancji państwa, udzielone przez władze greckie związkom spółdzielni rolniczych w sektorze zbożowym — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym — Obowiązek uzasadnienia — Korzyść — Pomoc mająca na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego)

(2014/C 175/48)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: I. Chalkias, X. Basakou i A. Vasilopoulou, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo S. Thomas i D. Triantafyllou, a następnie M. Triantafyllou i P. Němečková, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2012/320/UE z dnia 25 stycznia 2012 r. w sprawie pomocy przyznanej przez Grecję producentom zbóż oraz spółdzielniom zbioru zbóż (Dz.U. L 164, s. 10)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 23.6.2012.

Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – El du Pont de Nemours przeciwko OHIM – Zueco Ruiz (ZYTeL)(Sprawa T-288/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego znaku towarowego ZYTeL — Wcześniejszy słowny wspólnotowy znak towarowy i znak towarowy powszechnie znany w rozumieniu art. 6 bis konwencji paryskiej ZYTEL — Względne podstawy odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Naruszenie charakteru odróżniającego lub renomy wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009]

(2014/C 175/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: El du Pont de Nemours and Company (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat E. Armijo Chávarri)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Geroulakos, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM był również: Enrique Zueco Ruiz (Saragossa, Hiszpania)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 29 marca 2012 r. (sprawa R 464/2011-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między El du Pont de Nemours and Company a Enriquem Zuecą Ruizem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *El du Pont de Nemours and Company* zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 273 z 8.9.2012.

Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Elite Licensing przeciwko OHIM – Aguas De Mondariz Fuente del Val (elite BY MONDARIZ)

(Sprawa T-386/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego elite BY MONDARIZ — Wcześniejsze graficzne, wspólnotowy i międzynarodowy, znaki towarowe ELITE — Język postępowania odwoławczego — Termin — Dopuszczalność odwołania wnoszonego do izby odwoławczej — Zasada 48 ust. 2, zasada 49 ust. 1 i zasada 96 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Naruszenie renomy — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia nr 207/2009]

(2014/C 175/50)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Elite Licensing Company SA (Fryburg, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat J. Albrecht)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Aguas De Mondariz Fuente del Val, SL (Mondariz, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat T. Andrade Boué)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej Urzędu OHIM z dnia 6 czerwca 2012 r. (sprawa R 9/2011-5) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Elite Licensing Company SA a Aguas de Mondariz Fuente del Val, SL.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 6 czerwca 2012 r. (sprawa R 9/2011-5) dotyczącej postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Elite Licensing Company SA a Aguas de Mondariz Fuente del Val, SL.
- 2) OHIM pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Elite Licensing Company.
- 3) Aguas de Mondariz Fuente del Val pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 17.11.2012.

Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – CITEB i Belgo-Metal przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-488/12) ⁽¹⁾

(Zamówienia publiczne na roboty budowlane — Procedura przetargowa — Roboty budowlane dotyczące remontu i rozbudowy budynku Eastman w Brukseli — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Przekazanie sprawozdania komisji przetargowej — Obowiązek uzasadnienia)

(2014/C 175/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Cit Blaton SA (CITEB) (Schaerbeek, Belgia); i Belgo-Metal (Wetteren, Belgia) (przedstawiciel: adwokat R. Simar)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: F. Poilvache i L. Fedel, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu z dnia 7 września 2012 r. w sprawie odrzucenia oferty złożonej przez skarżące w przetargu ogłoszonym w dniu 19 maja 2012 r. w suplemencie do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* (Dz.U. 2012/S 95-1563620) o numerze NINLO.AO-2012-005-BRU-UPIB-02 na realizację robót dotyczących remontu i rozbudowy budynku Eastman w Brukseli (Belgia) oraz decyzji o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi.

Sentencja

- 1) *Skarga zostaje oddalona.*
- 2) *Cit Blaton SA (CITEB) i Belgo-Metal zostają obciążone kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 12.1.2013.

Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Farmaceutisk Laboratorium Ferring przeciwko OHIM – Tillotts Pharma (OCTASA)

(Sprawa T-501/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego OCTASA — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe PENTASA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 175/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Farmaceutisk Laboratorium Ferring A/S (Kopenhaga, Dania) (przedstawiciele: początkowo I. Fowler, solicitor, oraz adwokaci A. Renck i J. Fuhrmann, następnie I. Fowler, solicitor, oraz adwokaci A. Renck i D. Slopek)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Bullock, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Tillotts Pharma AG (Ziefen, Szwajcaria) (przedstawiciel: T. Alkin, barrister)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 września 2012 r. (sprawa R 1214/2011-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Farmaceutisk Laboratorium Ferring A/S a Tillotts Pharma AG.

Sentencja

- 1) *Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 6 września 2012 r. (sprawa R 1214/2011 4).*
- 2) *OHIM pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Farmaceutisk Laboratorium Ferring A/S.*
- 3) *Tillotts Pharma AG pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Farmaceutisk Laboratorium Ferring.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Ferring przeciwko OHIM – Tillotts Pharma (OCTASA)(Sprawa T-502/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego OCTASA — Wcześniejsze słowne krajowe, zarejestrowane dla Beneluksu i międzynarodowe znaki towarowe PENTASA i OCTOSTIM — Względna podstawa odmowy rejestracji — Podobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 175/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ferring BV (Haarlem, Niderlandy) (przedstawiciele: I. Fowler, solicitor, adwokaci A. Renck i J. Fuhrmann, następnie I. Fowler, A. Renck i adwokat D. Slopek)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Bullock, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Tillotts Pharma AG (Ziefen, Szwajcaria) (przedstawiciel: T. Alkin, barrister)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 września 2012 r. (sprawa R 1216/2011-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Ferring BV a Tillotts Pharma AG.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 6 września 2012 r. (sprawa R 1216/2011-4).
- 2) OHIM pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Ferring BV.
- 3) Tillotts Pharma AG pokrywa własne koszty oraz połowę kosztów poniesionych przez Ferring.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Sądu z dnia 11 kwietnia 2014 r. – Olive Line International przeciwko OHIM (OLIVE LINE)(Sprawa T-209/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego OLIVE LINE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 175/54)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Olive Line International, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat Aznar Alonso)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: Ó. Mondéjar Ortuño, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 stycznia 2013 r. (sprawa R 1447/2012-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego OLIVE LINE jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Olive Line International, SL zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 22.6.2013.

Wyrok Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – MHCS przeciwko OHIM – Ambra (DORATO)

(Sprawa T-249/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego DORATO — Wcześniejsze graficzne wspólnotowe i krajowe znaki towarowe przedstawiające etykiety na szyjkę butelki — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 50 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2868/95]

(2014/C 175/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: MHCS (Épernay, Francja) (przedstawiciele: adwokaci P. Boutron, N. Moya Fernández i L.É. Balleydier)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: P. Bullock, N. Bambara i A. Folliard-Monguiral, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Ambra S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: adwokat M. Kaczan-Parchimowicz)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 lutego 2013 r. (sprawa R 1877/2011-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy MHCS a Ambra S.A.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) MHCS zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym niezbędnymi wydatkami poniesionymi przez Ambra S.A. w związku z postępowaniem przed Izbą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM).

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. – CNIEL przeciwko Komisji

(Sprawa T-293/09) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Ramowy program działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych — Finansowanie z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem — Cofnięcie decyzji — Umorzenie postępowania)

(2014/C 175/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Centre national interprofessionnel de l'économie laitière (CNIEL) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: początkowo adwokaci A. Cabanes i V. Kostrzewski-Pugnat, następnie adwokaci A. Cabanes, A. C. Jeux i L. Sersiron, wreszcie adwokaci A. Cabanes, L. Sersiron i M. Spy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B. Stromsky i C. Urraca Caviedes, następnie B. Stromsky i S. Thomas, wreszcie B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2008) 7846 wersja ostateczna z dnia 10 grudnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa nr 561/2008, dotyczącej ramowego programu działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 244 z 10.10.2009

Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. – CNIPT przeciwko Komisji

(Sprawa T-302/09) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Ramowy program działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych — Finansowanie z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem — Cofnięcie decyzji — Umorzenie postępowania)

(2014/C 175/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CNIPT (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci V. Ledoux i B. Néouze)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B. Stromsky i C. Urraca Caviedes, następnie B. Stromsky i S. Thomas, wreszcie B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2008) 7846 wersja ostateczna z dnia 10 grudnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa nr 561/2008, dotyczącej ramowego programu działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 244 z 10.10.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. – Val’hor przeciwko Komisji**(Sprawa T-306/09) ⁽¹⁾****(Pomoc państwa — Ramowy program działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych — Finansowanie z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem — Cofnięcie decyzji — Umorzenie postępowania)**

(2014/C 175/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Val’hor (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci V. Ledoux i B. Néouze)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B. Stromsky i C. Urraca Caviedes, następnie B. Stromsky i S. Thomas, wreszcie B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2008) 7846 wersja ostateczna z dnia 10 grudnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa nr 561/2008, dotyczącej ramowego programu działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 244 z 10.10.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. – Onidol przeciwko Komisji**(Sprawa T-313/09) ⁽¹⁾****(Pomoc państwa — Ramowy program działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych — Finansowanie z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem — Cofnięcie decyzji — Umorzenie postępowania)**

(2014/C 175/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Organisation nationale interprofessionnelle des graines et fruits oléagineux (Onidol) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: początkowo adwokaci B. Le Bret i L. Olza Moreno, następnie adwokaci B. Le Bret i C. Renner)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B. Stromsky i C. Urraca Caviedes, następnie B. Stromsky i S. Thomas, wreszcie B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2008) 7846 wersja ostateczna z dnia 10 grudnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa nr 561/2008, dotyczącej ramowego programu działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 244 z 10.10.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. – Intercéréales i Grossi przeciwko Komisji**(Sprawa T-314/09) ⁽¹⁾**

(Pomoc państwa — Ramowy program działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych — Finansowanie z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem — Cofnięcie decyzji — Umorzenie postępowania)

(2014/C 175/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Intercéréales (Paryż, Francja) i Alain Grossi (Nîmes, Francja) (przedstawiciele: początkowo adwokaci B. Le Bret i L. Olza Moreno, następnie adwokaci B. Le Bret i C. Renner)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B. Stromsky i C. Urraca Caviedes, następnie B. Stromsky i S. Thomas, wreszcie B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K(2008) 7846 wersja ostateczna z dnia 10 grudnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa nr 561/2008, dotyczącej ramowego programu działań prowadzonych przez uznane we Francji międzyzawodowe organizacje rolnicze na rzecz podmiotów należących do reprezentowanych sektorów rolniczych.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 244 z 10.10.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 31 marca 2014 r. – SCABO przeciwko Komisji i INEA**(Sprawa T-270/13) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Wspólnotowa pomoc finansowa dla projektów stanowiących przedmiot wspólnego zainteresowania w zakresie transeuropejskich sieci transportowych i energetycznych — Brak bezpośredniego oddziaływania — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Czynność przygotowawcza — Niedopuszczalność)

(2014/C 175/61)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Società per l'aeroporto civile di Bergamo-Orio al Serio SpA (SCABO SpA) (Grassobbio, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci M. Muscardini i G. Greco)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Hottiaux i E. Montaguti, pełnomocnicy) i Agencja Wykonawcza ds. Innowacji i Sieci (INEA) (przedstawiciele I. Ramallo, pełnomocnik oraz adwokaci M. Merola, C. Santacroce oraz L. Armati)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Agencji Wykonawczej ds. Transeuropejskiej Sieci Transportowej (TEN-T EA) z dnia 18 marca 2013 r. w sprawie niektórych kosztów poniesionych w związku z przeprowadzeniem studium wykonalności dotyczącego intermodalnego charakteru lotniska Bergamo Orio al Serio (Włochy) w wyniku pomocy finansowej przyznanej przez Komisję na rzecz Ente Nazionale per l'Aviazione Civile (ENAC, krajowy organ do spraw włoskiego lotnictwa cywilnego).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w przedmiocie wniosku Rzeczypospolitej Polskiej o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzone.
- 3) Società per l'aeroporto civile di Bergamo-Orio al Serio SpA (SCABO SpA) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską i Agencję Wykonawczą ds. Innowacji i Sieci (INEA).

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

**Postanowienie sędziego orzekającego w przedmiocie środków tymczasowych z dnia 4 lutego 2014 r.
– Serco Belgium i in. przeciwko Komisji**

(Sprawa T-644/13 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zamówienia publiczne — Procedura przetargowa — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Wniosek o zawieszenie wykonania — Fumus boni iuris)

(2014/C 175/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Serco Belgium SA (Bruksela, Belgia); SA Bull NV (Bruksela) i Unisys Belgium SA (Bruksela) (przedstawiciele: adwokaci V. Ost i M. Vanderstraeten)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: S. Delaude, L. Cappelletti i F. Moro, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji z dnia 30 października 2013 r. o odrzuceniu oferty złożonej przez konsorcjum skarżących w ramach procedury przetargowej DIGIT/R2/PO/2012/026 – ITIC-SM dotyczącej zarządzania usługami informatycznymi na potrzeby zintegrowanego i skonsolidowanego środowiska informatycznego Komisji (Dz.U. 2012/S 69–112095) i udzieleniu zamówienia innemu konsorcjum, po drugie, zakazanie Komisji zawarcia przedmiotowej umowy ramowej oraz umów szczegółowych na podstawie tej umowy ramowej oraz, po trzecie, zastosowanie wszelkich innych odpowiednich środków tymczasowych.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
 - 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.
-

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2014 r. – ANKO przeciwko Komisji**(Sprawa T-154/14)**

(2014/C 175/63)

*Język postępowania: grecki***Strony**

Strona skarżąca: ANKO Anonymos Etairia Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że całkowita kwota 185 664,10 EUR, którą Komisja wypłaciła już skarżącej na poczet projektu OASIS oraz całkowita kwota 465 062,84 EUR, którą Komisja wypłaciła już skarżącej na poczet projektu PERFORM, stanowią wydatki kwalifikowalne;
- stwierdzenie, że kwota 1 824,05 EUR, której Komisja nie wypłaciła na rzecz projektu OASIS oraz kwota 637 117,17 EUR, której Komisja nie wypłaciła tytułem pomocy finansowej na rzecz projektu PERFORM, stanowią wydatki kwalifikowalne, które Komisja musi w konsekwencji wypłacić ANKO; oraz
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy odpowiedzialności Komisji na podstawie art. 272 TFUE w związku z umowami nr 215 754 i nr 215 952 mającymi na celu wykonanie, odpowiednio, projektów OASIS i PERFORM.

Skarżąca utrzymuje w szczególności, że choć wykonała swoje obowiązki umowne, Komisja – z naruszeniem wspomnianych powyżej umów, zasady dobrej wiary, zakazu nadużycia prawa i zasady proporcjonalności – zażądała od niej zwrotu kwot wypłaconych ANKO, jako że w jej opinii stanowią one wydatki niekwalifikowalne oraz że instytucja ta nie wypłaciła jej salda przysługującej jej pomocy finansowej. Z tego powodu skarżąca utrzymuje w pierwszej kolejności, że Komisja uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej wobec ANKO, negując kwalifikowalność prawie całej kwoty pomocy finansowej na rzecz projektów OASIS i PERFORM. W drugiej kolejności skarżąca utrzymuje, że domaganie się zwrotu wszystkich wspomnianych kwot jest nieproporcjonalne i stanowi nadużycie.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2014 r. – ANKO przeciwko Komisji**(Sprawa T-155/14)**

(2014/C 175/64)

*Język postępowania: grecki***Strony**

Strona skarżąca: ANKO Anonymos Etairia Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że całkowita kwota 325 823,16 EUR, której Komisja żąda tytułem wydatków niekwalifikowalnych i która została już wypłacona skarżącej na poczet projektu PERSONA oraz całkowita kwota 280 747,45 EUR, której Komisja żąda tytułem wydatków niekwalifikowalnych i która została już wypłacona skarżącej na poczet projektu TERREGOV, stanowią wydatki kwalifikowalne;

- stwierdzenie, że kwota 6 752,74 EUR stanowi wydatki kwalifikowalne poniesione przez ANKO w ramach projektu PERSONA i że Komisja musi ją w konsekwencji wypłacić ANKO;
- obciążenie Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy odpowiedzialności Komisji na podstawie art. 272 TFUE w związku z umowami nr 045 459 i nr 507 749 mającymi na celu wykonanie, odpowiednio, projektów PERSONA i TERREGOV.

Skarżąca utrzymuje w szczególności, że choć wykonała swoje obowiązki umowne, Komisja – z naruszeniem wspomnianych powyżej umów, zasady dobrej wiary, zakazu nadużycia prawa i zasady proporcjonalności – żąda od niej zwrotu kwot wypłaconych ANKO, jako że w jej opinii stanowią one wydatki niekwalifikowalne. Z tego powodu skarżąca utrzymuje w pierwszej kolejności, że Komisja uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej wobec ANKO, negując kwalifikowalność prawie wszystkich kwot wypłaconych ANKO przez tę instytucję na poczet projektów PERSONA i TERREGOV oraz żądając zwrotu tych kwot jako nienależycie wypłaconych. W drugiej kolejności skarżąca utrzymuje, że domaganie się zwrotu wszystkich wspomnianych kwot jest nieproporcjonalne i stanowi nadużycie.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2014 r. – ANKO przeciwko Komisji i REA

(Sprawa T-165/14)

(2014/C 175/65)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: ANKO Anonymos Etairia Antiprosopeion, Emporiou kai Viomichanias (Ateny, Grecja) (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że zawieszenie zapłaty, narzucone i utrzymane w mocy przez REA, która działa z upoważnienia Komisji, dotyczące kwoty, którą Komisja jest nadal dłużna skarżącej w związku z jej udziałem w projekcie „Emergency Support System” (ESS), stanowi niewypełnienie obowiązków umownych ciążących na tej instytucji;
- stwierdzenie, że kwota 125 253,82 EUR, której Komisja ciągle nie wypłaca skarżącej z tytułu jej udziału w projekcie ESS, stanowi wydatki kwalifikowalne, którą zatem Komisja powinna wypłacić ANKO;
- stwierdzenie, że łączna kwota 216 172,68 EUR, którą Komisja już wypłaciła skarżącej z tytułu jej udziału w projekcie ESS, stanowi wydatki kwalifikowalne, oraz
- obciążenie REA i Komisji kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy odpowiedzialności REA i Komisji na podstawie art. 272 TFUE w związku z umową nr 217 951 mającą na celu wykonanie projektu ESS.

Skarżąca utrzymuje głównie, że REA, działając z upoważnienia Komisji, zawiesiła zapłatę na rzecz ANKO, nie mając do tego prawa oraz z naruszeniem umowy w sprawie projektu ESS. Skarżąca podnosi także, że starając się zastosować metodę „ekstrapolacji”, Komisja zakwestionowała – bez podstawy prawnej oraz z naruszeniem umowy i mającego zastosowanie prawa – kwalifikowalność co do zasady wszystkich wydatków poniesionych przez ANKO w związku z projektem ESS.

Skarga wniesiona w dniu 19 marca 2014 r. – Compagnie des gaz de pétrole Primagaz przeciwko OHIM – Reeh (PRIMA KLIMA)

(Sprawa T-195/15)

(2014/C 175/66)

Język skargi: francuski

Strony

Strona skarżąca: Compagnie des gaz de pétrole Primagaz SA (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat D. Régnier)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Gerhard Reeh (Radnice, Republika Czeska)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 7 stycznia 2014 r. w sprawie R 2304/2012-1.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Gerhard Reeh

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „PRIMA KLIMA” dla towarów i usług z klas 11 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „PRIMAGAZ” i słowne krajowe znaki towarowe „PRIMALOTISSEMENT”, „PRIMACOMPTEUR”, „PRIMAVILLAGE”, „PRIMAFAMILLE”, „PRIMAPAC”, „PRIMAENERGY”, „PRIMA CHAUFFAGE”, „PRIMA CLIM”, „PRIMAGRILL” i „PRIMAWATT” dla towarów z klasy 11

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2014 r. – Gmina Miasto Gdynia i Port Lotniczy Gdynia Kosakowo przeciwko Komisji

(Sprawa T-215/14)

(2014/C 175/67)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Gmina Miasto Gdynia (Gdynia, Polska) i Port Lotniczy Gdynia Kosakowo sp. z o.o. (Gdynia) (przedstawiciel: T. Koncewicz, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Uchylenie decyzji wydanej w sprawie SA. 35 388 przez Komisję Europejską w dniu 11 lutego 2014 r., nakazującej Polsce odzyskanie od portu lotniczego Gdynia-Kosakowo nienależnie wypłaconą pomoc państwa;

— Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący:

— Arbitralności i rażącego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydania zaskarżonej decyzji i w konsekwencji przekroczenie przez Komisję granic przysługujących jej dyskrecjonalnych uprawnień i dopuszczenie się oczywistych błędów w ocenie materiału dowodowego.

2. Zarzut drugi dotyczący:

— Braku rozważenia przez Komisję elementów i okoliczności relewantnych dla oceny prawnej inwestycji Port Lotniczy Gdynia Kosakowo.

3. Zarzut trzeci dotyczący:

— Przekroczenia przez Komisję granic swobodnego uznania w rozumieniu orzecznictwa podkreślającego obowiązek instytucji korzystającej z dyskrecjonalności wyjaśnienia zarówno, dlaczego określone dowody i fakty są brane pod uwagę, a inne są odrzucane.

4. Zarzut czwarty dotyczący:

— Naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE w związku z zasadą ogólną prawa europejskiego – zasadą pewności prawa i lojalności instytucji wobec podmiotów prawa, przez jej błędne zastosowanie i interpretację.

5. Zarzut piąty dotyczący:

— Naruszenia błędnej kategoryzacji prawnej faktów i dowodów, co skutkuje naruszeniem przez zaskarżoną decyzję art. 107 ust. 1 TFUE poprzez uznanie, że w sprawie nie zostały spełnione warunki do uznania działania skarżących w ramach Testu Prywatnego Inwestora i nie wykazano, że projekt inwestycyjny byłby realizowany przez inwestora prywatnego, a w konsekwencji przyjęcie, że inwestycja Gdynia Kosakowo należy do niedozwolonej pomocy publicznej.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2014 r.– Regione autonoma della Sardegna przeciwko Komisji

(Sprawa T-219/14)

(2014/C 175/68)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Regione autonoma della Sardegna (przedstawiciele: T. Ledda, S. Sau, G. Roberti, G. Bellitti i I. Perego, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności w części lub w całości zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim:

— uznała rekompensatę z tytułu świadczenia usługi publicznej na podstawie ustawy regionalnej nr 15 z dnia 7 sierpnia 2012 r. oraz podwyższenie kapitału uchwalone przez walne zgromadzenie akcjonariuszy spółki Saremar w dniu 15 czerwca 2012 r. za pomoc państwa;

- uznała, że środki te są niezgodne z rynkiem wewnętrznym, nakazując ich odzyskanie;
- stwierdzenie, na podstawie art. 277 TFUE, że art. 4 lit. f) decyzji 2012/21/UE oraz pkt 9 zasad ramowych Unii Europejskiej dotyczących pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (2011) są niezgodne z prawem i nie znajdują zastosowania;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona na decyzję Komisji Europejskiej z dnia 22 stycznia 2014 r. w sprawie środków pomocy SA.32014 (2011/C), SA.32015 (2011/C), SA.32016 (2011/C), którą Regione Sardegna ustanowił na rzecz Saremar. Ta decyzja uznaje za sprzeczną z wewnętrznym rynkiem pomoc, jaką skarżąca miałaby przyznać Saremar w celu zapewnienia usług świadczonych w ogólnym interesie w sektorze przewozu kabotażowego między Sardynią a kontynentem w latach 2011–2012, w celu zwiększenia przystępności [usług] dla użytkowników.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Pozwana naruszyła art. 106 ust. 2 [TFUE], dokonując błędnej oceny okoliczności faktycznych i nie przedstawiając dostatecznego uzasadnienia w zakresie w jakim oprócz zdefiniowania w niewłaściwy sposób obowiązku usługi powszechnej Saremar, nie ograniczyła się ona do oceny oczywistego błędu, lecz wpłynęła na istotę decyzji państwa członkowskiego, oddziałując w ten sposób na jego wybory w zakresie polityki gospodarczej i społecznej;
2. Pozwana naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE i art. 106 ust. 2 TFUE uznając, że w niniejszym przypadku nie występują przesłanki wnikające z orzecznictwa w sprawie Altmark. W tym względzie Komisja dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych i nie przedstawiła dostatecznego uzasadnienia, przyjmując między innymi, że rynek zawiera odpowiednie gwarancje wystarczające do spełnienia wymogów usługi publicznej określonych przez Regione Sardegna;
3. Pozwana naruszyła ponadto art. 106 ust. 2 TFUE, a także decyzje 2005/824/WE i 2012/21/UE oraz dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych i nie przedstawiła dostatecznego uzasadnienia w zakresie w jakim (i) uznała, że decyzja 2005/824/WE nie znajduje zastosowania *ratione temporis*; (ii) przyjęła w każdym razie, że zasady ustanowione w powołanych decyzjach nie zostały w niniejszym przypadku spełnione;
4. Pozwana naruszyła art. 106 ust. 2 TFUE oraz dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych i nie przedstawiła dostatecznego uzasadnienia, w zakresie w jakim uznała spółkę Saremar za przedsiębiorstwo znajdujące się w trudnej sytuacji w rozumieniu Wytocznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw.
5. Pozwana naruszyła art. 106 ust. 2 TFUE, dokonując błędnej oceny co do okoliczności faktycznych i prawa w zakresie w jakim uznała, że nie zostały spełnione przesłanki zgodności środka przewidziane w zasadach ramowych Unii Europejskiej dotyczących pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (2011);
6. Pozwana naruszyła wreszcie art. 107 ust. 1 TFUE oraz dokonała błędnej oceny co do okoliczności faktycznych i prawa w zakresie charakteru dokapitalizowania spółki Saremar przez Regione Sardegna, uznając iż zawiera to korzyść dla Saremar i nie jest zgodne z kryterium inwestora działającego w gospodarce rynkowej.

Skarga wniesiona w dniu 2 kwietnia 2014 r. – Saremar przeciwko Komisji

(Sprawa T-220/14)

(2014/C 175/69)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Saremar – Sardegna Regionale Marittima SpA (Cagliari, Włochy) (przedstawiciele: G. Roberti, G. Bellitti i I. Perego, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności w części lub w całości zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim:
 - uznała rekompensatę z tytułu świadczenia usługi publicznej na podstawie ustawy regionalnej nr 15 z dnia 7 sierpnia 2012 r. oraz podwyższenie kapitału uchwalone przez walne zgromadzenie akcjonariuszy spółki Saremar w dniu 15 czerwca 2012 r. za pomoc państwa;
 - uznała, że środki te są niezgodne z rynkiem wewnętrznym, nakazując ich odzyskanie;
- stwierdzenie, na podstawie art. 277 TFUE, że art. 4 lit. f) decyzji 2012/21/UE oraz pkt 9 zasad ramowych Unii Europejskiej dotyczących pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (2011) są niezgodne z prawem i nie znajdują zastosowania;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty pokrywają się z tymi podniesionymi w sprawie T-219/14, Regione autonoma della Sardegna przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 10 kwietnia 2014 r. – Deluxe Laboratories przeciwko OHIM (deluxe)**(Sprawa T-222/14)**

(2014/C 175/70)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: Deluxe Laboratories, Inc. (Burbank, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat S. Serrat Viñas)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 22 stycznia 2014 r. w sprawie R 1250/2013-2;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „deluxe” dla towarów i usług z klas 9, 35, 37, 39, 40, 41, 42 i 45 – zgłoszenie nr 11 253 044

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 75 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009;

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, praw nabytych i legalności aktów wspólnotowych.

Postanowienie Sądu z dnia 1 kwietnia 2014 r. – Hangzhou Zhejiang University Sunny Energy Science and Technology przeciwko Komisji

(Sprawa T-144/13) ⁽¹⁾

(2014/C 175/71)

Język postępowania: francuski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 1 kwietnia 2014 r. – Ningbo Qixin Solar Electrical Appliance przeciwko Komisji

(Sprawa T-145/13) ⁽¹⁾

(2014/C 175/72)

Język postępowania: francuski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 1 kwietnia 2014 r. – Zhejiang Sunflower Light Energy Science & Technology przeciwko Komisji

(Sprawa T-146/13) ⁽¹⁾

(2014/C 175/73)

Język postępowania: francuski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 1 kwietnia 2014 r. – Zhejiang Yuhui Solar Energy Source przeciwko Komisji

(Sprawa T-147/13) ⁽¹⁾

(2014/C 175/74)

Język postępowania: francuski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. – Lesaffre et Compagnie przeciwko OHIM – Louis Baking Company (BAKING CENTER BY TECHNOLOGIE)

(Sprawa T-575/13) ⁽¹⁾

(2014/C 175/75)

Język postępowania: francuski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 31 z 1.2.2014.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 17 lutego 2014 r. – ZZ przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa F-14/14)

(2014/C 175/76)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: A. Carrozzini, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności potrącenia określonych kwot z renty inwalidzkiej skarżącego w okresie od kwietnia do września 2013 r.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności zawartych w rozliczeniach renty skarżącego w okresie od kwietnia do września 2013 r. decyzji w sprawie potrącenia z renty inwalidzkiej, do której skarżący był we wspomnianym okresie uprawniony, kwoty 504,67 EUR za kwiecień, kwoty 504,72 EUR za maj i kwoty 508,38 EUR za miesiące od czerwca do września;
- o ile zajdzie taka potrzeba, stwierdzenie nieważności decyzji, bez względu na jej formę, oddalającej zażalenia z dnia 16 lipca 2013 r. i z dnia 7 października 2013 r. na ww. decyzje;
- stwierdzenie nieważności jakiegokolwiek decyzji zawartej w piśmie z dnia 24 października 2013 r., oznaczonym w nagłówku po prawej stronie pierwszej strony „Ref. Ares(2013)3327388 – 24.10.2013”;
- stwierdzenie nieważności jakiegokolwiek decyzji zawartej w piśmie z dnia 17 maja 2013 r.;
- zasądzenie od Komisji na rzecz skarżącego następujących kwot: 1) 504,67 EUR, powiększonej o odsetki w wysokości 10 % rocznie z roczną kapitalizacją, począwszy od dnia 1 maja 2013 r. do dnia faktycznej spłaty; 2) 504,72 EUR, powiększonej o odsetki w wysokości 10 % rocznie z roczną kapitalizacją, począwszy od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia faktycznej spłaty; 3) 508,38 EUR, powiększonej o odsetki w wysokości 10 % rocznie z roczną kapitalizacją, począwszy od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia faktycznej spłaty oraz; 4) 508,38 EUR, powiększonej o odsetki w wysokości 10 % rocznie z roczną kapitalizacją, począwszy od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia faktycznej spłaty oraz; 5) 508,38 EUR, powiększonej o odsetki w wysokości 10 % rocznie z roczną kapitalizacją, począwszy od dnia 1 września 2013 r. do dnia faktycznej spłaty; 6) 508,38 EUR, powiększonej o odsetki w wysokości 10 % rocznie z roczną kapitalizacją, począwszy od dnia 1 października 2013 r. do dnia faktycznej spłaty;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 24 lutego 2014 r. – ZZ przeciwko Komisji

(Sprawa F-16/14)

(2014/C 175/77)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat S. Orlandi)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie przeniesienia uprawnień emerytalnych skarżącego do systemu emerytalnego urzędników Unii, w której zastosowano nowe ogólne przepisy wykonawcze do art. 11 i 12 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie niezgodności z prawem art. 9 ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 ust. 2 załącznika VIII regulaminu pracowniczego;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 24 maja 2013 r. w sprawie naliczenia uprawnień emerytalnych uzyskanych przez skarżącego przed podjęciem służby w ramach przeniesienia ich do systemu emerytalnego urzędników Unii Europejskiej na podstawie ogólnych przepisów wykonawczych do art. 11 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego z dnia 3 marca 2011 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2014 r. – ZZ przeciwko EKES**(Sprawa F-20/14)**

(2014/C 175/78)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat N. Nikolajsen)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji EKES oddalającej wniosek skarżącej dotyczący przejścia na wcześniejszą emeryturę bez obniżenia świadczenia emerytalnego na podstawie art. 9 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji EKES odmawiającej zastosowania względem skarżącej w roku 2013 art. 9 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego w wersji obowiązującej do dnia 31 grudnia 2013 r.
- obciążenie EKES kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. – ZZ przeciwko OHIM**(Sprawa F-24/14)**

(2014/C 175/79)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat H. Tettenborn)

Strona pozwana: Urząd ds. Harmonizacji Rynku Wewnętrznego (Znaki Towarowe i Wzory)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącego za okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. i wniosek o odszkodowanie.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny skarżącego za okres od dnia 1 października 2011 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. w postaci, w jakiej zostało ono sfinalizowane i podpisane przez oceniającego;
- Zasądzenie od OHIM-u na rzecz skarżącego stosowanego zadośćuczynienia, w wysokości, jaką Sąd uzna za właściwą, lecz nie mniej niż 500 EUR, za krzywdę i szkodę niematerialną doznaną wskutek zaskarżonego sprawozdania z oceny;
- obciążenie OHIM-u kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2014 r. – ZZ przeciwko Parlamentowi**(Sprawa F-26/14)**

(2014/C 175/80)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciele: adwokaci L. Levi, C. Bernard-Glanz i A. Tymen)*Strona pozwana:* Parlament Europejski**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej wniosek o udzielenie wsparcia złożony przez skarżącego w związku z mobbingiem.

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji oddalającej wniosek skarżącego o udzielenie wsparcia z dnia 13 lutego 2013 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 18 grudnia 2013 r. oddalającej zażalenie skarżącego z dnia 26 sierpnia 2013 r.;
- zasądzenie na rzecz skarżącego odszkodowania w kwocie 7 500 EUR za poniesioną szkodę materialną i zadośćuczynienia w kwocie 50 000 EUR za doznaną krzywdę;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2014 r. – ZZ przeciwko Komisji**(Sprawa F-30/14)**

(2014/C 175/81)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* ZZ (przedstawiciel: adwokat V. Wellens)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Przedmiot i opis sporu**

Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie nałożenia na skarżącego kary dyscyplinarnej w postaci przeniesienia na niższy stopień.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie nałożenia na skarżącego kary przeniesienia na niższy stopień ze brak złożenia Komisji oświadczenia, że poza dodatkiem rodzinnym na dzieci pozostające na utrzymaniu wypłacanym na podstawie art. 67 ust. 2 regulaminu pracowniczego otrzymywał dodatek krajowy tego samego rodzaju.
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
-

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL